

תפ"ח 3491/08/12 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 3491-08-12 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופט משה גלעד
בפני כב' הנשיא, השופט יוסף אלרון [אב"ד]
כב' השופט ד"ר מנחם רניאל

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין, אנו מודיעים, במצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

הנשיא, כב' השופט יוסף אלרון [אב"ד]:

א. כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום"), המייחס לו עבירות מין במשפחה: **(אינוס)** - עבירה לפי סעיף 351(א) + 345(ב)(1) + 345(א)(1) + 345(א)(4) [ריבוי עבירות], לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין").

עבירות מין במשפחה **(מעשים מגונים)** לפי סעיף 351(ג)(2) + 348(ב) + 345(ב)(1) + 345(א)(1) + 345(א)(4) [ריבוי עבירות] לחוק העונשין.

תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירות לפי סעיפים 379 + 382(ב)(2) [מספר עבירות], לחוק העונשין.

ב: עובדות כתב האישום:

ע' ק' (להלן: "המתלוננת"), ילידת 1994, היא בתו של הנאשם.

כרקע לאמור בכתב האישום צוין, כי בתאריך... 2004 התגרשו הנאשם ואם המתלוננת, אולם הנאשם המשיך להתגורר ביחד עם המתלוננת והאם עד ... 2005.

על פי הנטען בכתב האישום, בשנים שקדמו לעזיבת הנאשם את הבית, במקרים רבים, היה הנאשם נכנס למיטת המתלוננת במהלך הלילה כשישנה, מחבקה, מפשיטה, ומלטף את גופה, ובמקרים אחרים היה מקלח אותה ומסבן את גופה, תוך שהיה מתעכב על איבריה האינטימיים, כל זאת עשה כשהיא קטינה מתחת לגיל 14, לשם גירוי וסיפוק מיני.

זאת ועוד, נטען כי במהלך שנת 2006, במשך מספר חודשים קודם ל- 2006 (להלן: "התקופה"), שב הנאשם להתגורר עם המתלוננת ואימה בדירה (להלן: "הדירה"). בתקופה זו נהג הנאשם לישון עם המתלוננת במיטה אחת בחדרה כשהוא עירום והיה נצמד אליה עם גופו.

במהלך תקופה זו, כמעט בכל לילה, נהג הנאשם להסיר את בגדיה של המתלוננת, לשכב מעליה ותוך שתפס בידיה, פישק את רגליה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, כל זאת, ללא הסכמתה ותוך שהתנגדה למעשיו.

במספר מקרים היה לוקח את ידיה של המתלוננת ומניחן על גופו וזאת לשם גירוי וסיפוקו המיני. כן נהג הנאשם להפשיט את המתלוננת בסלון הבית, ללטף את גופה ולומר לה ללטף אותו. זאת עשה הנאשם לשם גירוי וסיפוק מיני.

במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, במהלך שנת הלימודים 09/05-09/06, באחת ההזדמנויות, כשעברה המתלוננת ליד הנאשם, צבט בעכוזה. המתלוננת בעטה בו בכדי שיעזוב אותה והלה, בתגובה, בעט בה בחוזקה כך שהוטחה אל הקיר מולה ונפלה על הרצפה.

במועדים שאינם ידועים למאשימה, במספר מקרים, כאשר המתלוננת נתנה לנאשם מכה כדי שיתרחק ממנה, היה הנאשם בתגובה מכה אותה, מפיל אותה על הרצפה וממשיך להכותה.

ג: תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום, למעט עובדות היות המתלוננת בתו, וכן כי לאחר גירושיו מאם המתלוננת, המשיך להתגורר בדירתם עד חודש ... 2005.

עוד טען הנאשם, כי במהלך שנת 2006, במשך מספר חודשים לפני חודש... 2006, שב להתגורר עם המתלוננת ואימה בדירתו, וכפר בטענה המיוחסת לו כי "בתקופה זו, נהג לישון עם המתלוננת במיטה אחת בחדרה כשהוא ערום והיה נצמד אליה עם גופו".

בעדותו בבית המשפט דחה אחת לאחת את המיוחס לו בכתב האישום, והגדיר את המיוחס לו כי פגע מינית במתלוננת במילים "לא היה ולא נברא".

ד. ראיות המאשימה:

ראיות המאשימה נסבו על עדות המתלוננת, אמה ועדים נוספים אשר בפניהם, על פי הנטען, חשפה המתלוננת את דבר פגיעתו המינית של הנאשם בה (מחנכת בית הספר וחברותיה לספסל הלימודים בבית הספר).

בנוסף לכך, העידו בפנינו מי שטיפלו במתלוננת עובר לחשיפת הפרשה, הפסיכולוגית איריס לופו ממרכז "גשר התערבות במשבר ילדים ונוער" (להלן: "גשר") פסיכיאטריים שטיפלו בה במהלך אשפוזו במרכז לבריאות הנפש "שלוותה", וחוקרת המשטרה מעיין קפלן.

כמו כן, העיד הפסיכולוג, פרופ' זומר, שהכין חוות דעת מומחה לבקשת ב"כ המאשימה ביום 31.7.11.

המתלוננת

גרסת המתלוננת היא נדבך מרכזי לראיות המאשימה בתיק זה.

ב"כ הצדדים התייחסו בהרחבה לאמור בהודעותיה של המתלוננת במשטרה שהיוו בסיס לעדותה בבית המשפט ומשכך, אפנה תחילה לבחון את גרסת המתלוננת כפי שבאה לידי ביטוי בהודעותיה אלה.

המתלוננת, בהודעתה הראשונה מיום **10/02/2008**, שתועדה בהקלטה (תקליטור ת/13 ותמליל ת/13א'), נתבקשה ע"י חוקרת הילדים, יפעת פולק-כהן, לספר את גרסתה "מהתחלה ועד הסוף", ופתחה במילים "אבא שלי הרביץ לי ואנס אותי", והוסיפה כי היה זה יותר מפעם אחת, ומיד אחר כך:

"[...] הוא תמיד היה בא אליי שישנתי בגלל זה אני לא זוכרת דברים והייתי מתעוררת בגלל זה בלילה ממנו, ו... ואני תמיד שכנעתי את עצמי שאני חולמת ואף פעם אני לא ייחסתי לזה כ"כ הרבה חשיבות, ובזמן האחרון אני התחלתי לחשוב על כל מיני דברים. על העבר הזה שלי איתו, וזה, ופתאום התחלתי להיזכר בחלומות האלה שלי ופתאום התחלתי להבין כמה דברים, ונפלו לי הרבה אסימונים כי אחרי שהתבגרתי והבנתי הרבה ויותר ממה שהבנתי אז בעצם הבנתי מה קרה שם במשך כל השנים..." (שם)

לנוכח דבריה אלה המתלוננת נשאלה מתי היתה הפעם האחרונה בה לטענתה נאנסה על ידי הנאשם, ומה היא זוכרת מפעם זו.

המתלוננת לא זכרה מתי היתה הפעם האחרונה, בה לטענתה נאנסה על ידי אביה, אולם ציינה כי היא זוכרת את דבר גירושי הוריה בכיתה ד' (בשל חובותיו הכספיים של הנאשם) למרות שהוריה המשיכו לחיות יחדיו, וכי בעת הזו, מאחר והאם לא היתה מעוניינת לישון עם הנאשם, ולא היה מקום בסלון הבית בו התגוררו, הנאשם ישן עם המתלוננת במיטה.

לדבריה, בהיות הנאשם ישן עירום, היה נצמד אליה ואזי אז:

"הייתי מרגישה הכל כל האיברים וחלקים [ממ] והחלומות זה קצת יותר מעורפל אבל לפעמים יש לי פלשבקים מכל מיני דברים כאלה, אבל אני זוכרת שהייתי לפעמים מתעוררת במשך הלילה ונורא קר, והיה לי חסר פריט לבוש כמו: חולצה], מכנס, גרב, תחתונים, כל דבר והייתי הולכת לשירותים והיתה נורא כואבת לי הבטן ו: היה לי נורא כואב לעשות פיפי [מ] וזהו כאילו. אני זוכרת שעוד לפני שהיא גרשה אותו מהבית שגרנו בכמה מקומות, הוא היה בא אליי בלילה, הייתי מרגישה אותו, את הריח שלו, את המגע שלו, את הנשימות שלו" (שם, עמ' 6 שור' 1-10).

לאחר הדברים האלה, המתלוננת נתבקשה לספר מתי לראשונה נפגעה מינית על ידי הנאשם, וכיצד התרחשו הדברים, ותשובתה היתה:

"אני לא יודעת אני לא זוכרת, אבל אני זוכרת ש: ש: יש לי פשוט פלשבקים, ואותה הרגשה שהיתה לי כאילו, אני פשוט לא יודעת, עד כמה שאני זוכרת זה התחיל מד', אבל אני לא יודעת, אני אני חושבת שזה היה לפני זה, והכל היה יותר נדחק" (עמ' 6 שור' 16-19).

כך, נתבקשה המתלוננת גם לנסות ולהיזכר את הקורות אותה החל מלכתה לישון כאשר אביה ישן לצידה ערום. המתלוננת לא זכרה "לילות ספציפיים", אולם לדבריה "זוכרת תמונות ורגעים, והרגשות, ואני לא, אני לא זוכרת משהו ספציפי [מ] אבל אני זוכרת שבמשך רוב השנים האלה של ד', ה', ו', תמיד היו לי סימנים כחולים, שריטות ופצעים על הגוף ואף אחד לא ממש הבין ממה זה [ממ] ואני גם בסופו של דבר לא לגמרי הבנתי זוכרתי ורציתי לזכור [ממ] (עמ' 6 שור' 27-31).

בהמשך, נתבקשה המתלוננת לספר את מה שהיא זוכרת מהמקרים בהם התעוררה בלילה. לדבריה, אינה זוכרת "שום דבר, אבל אני זוכרת תמונות" (עמ' 7 שור' 4).

משכך, נשאלה על אותם זיכרונות ותמונות, ונתבקשה על ידי החוקרת לספר "על כל התמונות שאת זוכרת", ועל כך

"זה כאילו ש... בסופו של דבר הייתי מתעוררת בלילה מזה אבל אני פשוט לא זוכרת שהייתי ערה, כל הזמן הזה הרגשתי, ונלחמתי, אבל פשוט שזה היה הכול תוך כדי הלילה והייתי בעצם ישנה אז מבחינתי זה היה הכל חלום אבל פשוט כל הזמן זה היה חלום אחר עם בגדים אחרים, סיטואציה אחרת, תנוחה אחרת.

ח: למה את מתכוונת שאת אומרת הכול היה חלום?

י: עוד הפעם בגלל שהוא היה בא אליי אחרי שהייתי נרדמת והיה נכנס למיטה יותר מאוחר, ואז היה עושה את שלו אז אני הייתי מתעוררת מזה בלילה אז הייתי משכנעת את עצמי שאני חולמת ושהייתי מתעוררת מזה בבוקר וזוכרת את זה וזהו, כל פעם, אז תמיד אמרתי זה חלום, זה לא קורה באמת אל תדאגי, [ממ] ואז הבנתי כמה דברים שזה לא היה חלום" (שם, עמ' 7 שור' 19-29).

לשאלת חוקרת הילדים כיצד החלה להבין, או בלשונה "נפלו לי האסימונים", כי אין המדובר בחלום, השיבה כי, משעברו להתגורר בכפר סבא החלה להיזכר "בכל הדברים ... פתאום התחלתי להבין כמה דברים" וביקשה לשוחח עם הפסיכולוגית, בצינה כי:

"בקשר לקטע הזה שאני חושבת שהוא הטריד אותי ולא הפסקתי לחשוב על זה, ואז נזכרתי בפצעים האלה, בחלומות [ממ] ובזמנים האלה, ופתאום הבנתי, לא יודעת איך נזכרתי בזה, אבל אז הבנתי זה לא היה חלום, זו לא היתה סתם הטרדה" (עמ' 8 שור' 7-8).

לאור כל האמור לעיל, ביקשה חוקרת הילדים מהמתלוננת לספר לה "הכל על החלומות", ועל כך השיבה זו:

"אני לא יודעת מה לספר, אני לא".

ח: שאת אומרת חלומות מה את מתכוונת, מה היה בחלומות?

י: בדר"כ הוא היה מעליי ואני הייתי נלחמת בו והוא היה נלחם בי ובסוף הוא היה מצליח לשטח אותי ו... תמיד הייתי חצי עירומה והוא היה לגמרי ואני תמיד ניסיתי לצעוק והוא היה שם לי יד ואני לא יודעת, קשה לי עם הדברים האלה.

ח: אוקי, כשאת מספרת לי את כל זה אלה היו החלומות שלך או זה מה שהבנת שקרה באמת?

י: מה זאת אומרת?

ח: זה היה חלום או שזה היה באמת?

י: זה היה באמת, מבחינתי זה היה חלום" (עמ' 8 שורה 11-21).

החוקרת שבה וביקשה מהמתלוננת לתאר כיצד התרחשו אירועי האונס להם היא טוענת ושאלה למה היא מתכוונת באומרה "אונס". בשלב זה, סיפרה המתלוננת כי הנאשם היה תופס אותה, נאבק בה עד אשר היא "נרגעת" כלשונה.

בהמשך, המתלוננת סיפרה כי היתה שוכבת על גבה, הנאשם רוכן מעליה, מחזיק את ידיה, פותח את רגליה "זז קדימה

אחורה, קדימה אחורה, למעלה למטה, כל מיני דברים כאלה" כלשונה, היתה חשה הרגשת כאב ומיד לאחר מכן, סיימה את המשפט באומרה "ואני לא זוכרת כלום" (עמ' 13 שור' 2).

החוקרת, כך נדמה, לנוכח תשובותיה הסותרות, לא אחת, של המתלוננת באשר לגרסתה, שבה וביקשה כי תספר את הקורות אותה "מהרגע" שהנאשם החזיק את ידיה ועד אשר היה "מפשק את רגליה", ועל כך שבה והשיבה כי אינה זוכרת (שם, עמ' 13 שור' 18-24).

בהמשך עדותה, סיפרה המתלוננת על אלימותו הפיזית של הנאשם כלפיה במשך שנים, תיארה כיצד היה מכה אותה, מפילה על הארץ ואינו מרפה ממנה ובמילותיה: "בפראות וביתר חוזקה", סבלה כאב עד כי לדבריה "אני פשוט לא יכולתי לנשום" (חלק ב' של התמליל, עמ' 4 שור' 6).

יאמר, כי לא היו בפי המתלוננת דברים טובים לומר גם בהתייחס לאמה, ובתגובה, ציינה המתלוננת את התנגדותה של אמה כי תעבור לפנימייה, ובמילותיה "עשתה לי חרא כל השנים האלה" ומשכך, לדבריה, לא תתגעגע אליה.

בהודעה נוספת שנגבתה מהמתלוננת כשנתיים אחר כך, ביום **03/02/10** (ת/14), המתלוננת עומתה עם גרסת הנאשם המכחיש את שהיא מייחסת לו וטוען כי המדובר בדבר שקר, ועל כך השיבה כי אין זה שקר, וכי השינה יחדיו במיטה, לא היתה מקרה בודד אלא, "כל הזמן תוך שהוא ישן בעירום או בבוקסר עם תחתונים".

בהודעה זו, החוקרת שבה ושאלה את המתלוננת באשר לאירועים ספציפיים, מיניים או פיזיים בהם לטענתה פגע בה הנאשם. או אז, סיפרה המתלוננת על אירוע שלדבריה התרחש כאשר הנאשם חזר להתגורר בביתם, בכיתה ו', ומשהציקה לו קצת "סתם כזה" והקניטה אותו, החל הנאשם להרביץ לה, הפשיטה, ובהיותה עם תחתונים "ואולי חולצה", חיבק אותה, נצמד אליה ואמר לה "בואי נלך לישון".

בהמשך נשאלה והשיבה:

"ש. האם היכה אותך באותו יום?

ת. לא נראה לי

ש. האם נגע בך באיבריך המוצנעים?

ת. באותו יום אני לא זוכרת" (ת/14 עמ' 2 שור' 43-46).

יוער, כי גרסת המתלוננת בהודעתה זו מבולבלת, אינה עקבית, ונדמה כי היא סותרת עצמה בתשובותיה.

כך, סיפרה המתלוננת, כי היו לילות שבעת שישנה, היה הנאשם נכנס למיטתה, מתחיל לחבקה ולנשקה, וכלשונה "הוא

חיכה הרבה פעמים שאני ארדם ואני הייתי משכנעת את עצמי שחלמתי" (עמ' 2 שור' 50).

גם בהודעתה זו נשאלה שוב על ידי החוקרת:

ש: האם זכורים לך אירועים ספציפיים? זמנים? מתי התחילו? מתי נגמרו?
ת: אני לא יודעת בדיוק דברים מכיתה ה' ו', זה פלשבקים קשה לי להגיד
בדיוק ממתי זה היה.

ש: האם את בטוחה שהדברים קרו, ולא היו חלומות.

ת: כן. הלוואי" (עמ' 4 שור' 106-109).

בהמשך, סיפרה המתלוננת על אירועים שונים אשר לדבריה התרחשו בסלון הבית בכפר סבא, במהלכם היה הנאשם מפשיט אותה, נוגע בה ואומר לה, לדבריה, לגעת בו.

בתשובה לשאלה האם קיימה יחסי מין (כנראה ללא קשר עם טענותיה כלפי הנאשם), השיבה בחיוב.

המתלוננת נשאלה באשר לתקופה בה לגרסתה הנאשם פגע בה מינית והאם היה זה "ב... בין כיתות ה' ו- ו" והשיבה "בעיקר ממה שאני זוכרת. משם יש לי הרבה זיכרונות. משם יש לי פלשבקים שאני זוכרת. יש לי דברים שנופלים לי אסימונים אבל אני לא זוכרת דברים בוודאות אז אני לא יכולה להיות בטוחה" (עמ' 6 שור' 173-174).

הודעה נוספת נגבתה מהמתלוננת ביום **18/12/12** (ת/15) הפעם, זומנה המתלוננת "למסור עדות הבהרה" וליתן הסבר להתבטאותה בפני אחת המטפלות:

"בדיקה גניקולוגית אני עושה בלית ברירה כי אני צריכה ראיות לבית משפט וגם כדי להיות בטוחה. אני רוצה לדעת מה קרה שם, כי כרגע אני מפקפקת".

לנוכח חשיבות השאלות שהופנו למתלוננת ותשובותיה, אביא את הדברים כלשונם:

ש: את זוכרת שאמרת זאת?

ת: אני לא כל כך זוכרת אמרתי זאת, אבל אני יכולה להבין מאיזה מקום אמרתי את זה.

ש. את זוכרת שאמרת זאת או לא?

ת. אני לא זוכרת את השיחה, אבל אני זוכרת את העובדה שהייתי צריכה ללכת לבדיקה גניקולוגית ומה שהרגשתי לגבי זה.

ש. למה התכוונת במשפט הזה.

ת: אני לא רציתי לעשות את הבדיקה וגם לא עשיתי את זה בסופו של דבר.

ש. למה התכוונת שאמרת 'אני רוצה לדעת מה קרה שם כי כרגע אני מפקפקת'?

ת: כל הקטע לזימון של בדיקה גניקולוגית והעובדה שאמרו שיש צורך בכך היה סמוך לחשיפה ובאותה

תקופה הייתי בניסיון להבין מה קרה שם. לא פקפקתי בעובדה שבאמת קרה, אלא, לא הייתי בטוחה עד הסוף מה בדיוק קרה.

ש: שוב תסביר לי, למה כוונתך? האם ידעת מה קרה או פקפקת בנוגע למה שקרה?

ת: מדובר באירועים מתמשכים ממתי שהייתי קטנה, בנוסף זה היה לרוב כשהייתי במיטה תוך כדי שינה, מצד אחד אני יודעת בוודאות שזה קרה וסיפרתי על כך בעבר אך כילדה היו לי חלקים רבים שהדחקתי שהייתי צריכה לחבר חשוב לי לומר שהייתי בתקופה של עיבוד הטראומה ולהבין בעצם מה בדיוק קרה כי ידעתי שזה קרה אבל היו לי המון סימני שאלה והמון דברים שלא היו ברורים לי בעצמי וחשבתי שהבדיקה תעזור לי לחבר בין הדברים כלומר בין החלומות לזיכרונות למחשבות ולמה שעדיין לא הבנתי.

ש: אם כך, מדוע סירבת לבצע את הבדיקה בסוף?

ת: בגלל שפחדתי לא יכולתי לסבול את המחשבה שמישהו יגע בי בצורה כזאת" (עמ' 1 שור' 2-18 ועמ' 2 שור' 19-22).

עדות המתלוננת בבית המשפט

המתלוננת סיפרה כי בהיותה בכיתה ד', התגוררה עם הוריה במושב. על רקע היקלעותו של אביה לחובות כספיים, התגרשו הוריה "על הנייר", אולם הם המשיכו לחיות ביחד.

בכיתה ה', בעת שהוריה היו גרושים ועדיין המשיכו להתגורר יחד, עברה המשפחה להתגורר במקום אחר.

בדירה הזו היה להוריה חדר שינה משל עצמם, ולמתלוננת היתה מיטת יחיד, "אבל גדולה יותר מרגילה".

המתלוננת סיפרה לגבי חדר זה, כי זכורים לה מעשים שלדבריה הנאשם ביצע בה:

"ועיקר מה שאני זוכרת זה שהוא היה נכנס בלילה לחדר שלי, ונכנס איתי למיטה ומסתכל עליי ישנה ומלטף לי את הראש ומריח אותי כזה. זה, נצמד אליי. זה, מהחדר הספציפי הזה, זה עיקר מה שאני זוכרת. אין לי זיכרונות של דברים קצת יותר מזה כרגע" (עמ' 45, שור' 12-14 לפרו').

לדברי המתלוננת, במהלך תקופה זו, שהיתה בכיתה ה'-ו', הנאשם ביצע בה מעשים מיניים גם בסלון הבית, תוך שנהג לגעת בה "בתחת. בטוסיק [...] ובאיבר מין" (עמ' 45, שור' 23 לפרו').

כן סיפרה, כי בעת שצפו יחד בטלוויזיה, "[...] והוא היה מחבק אותי חזק מדי ומצמיד אותי אליו, והיה מכריח אותי גם לשבת לידו, עליו בצורה מסוימת, ונגיד לשכב על הספה בזמן שאנחנו רואים טלוויזיה בצורה של כפיות כזאת, משהו כזה, והייתי ממש נעולה בידיים שלו". ומשנדרשה לפרט מהו מצב "כפית", וכיצד שכבו, אמרה "שהוא מאחוריי ואני צמודה אל הבטן והחזה שלו" (עמ' 45, שור' 25-30 לפרו').

לשאלה היכן היתה אמה באותה עת, השיבה כי אמה עבדה שעות רבות, גם כשכירה וגם כעצמאית, ציינה שאביה לא עבד, ואמה היתה צריכה לשלם חובות כספיים, ולדבריה, גם כשהיתה בבית המשיכה לעבוד, "היא היתה זומבי מול המחשב...אז אני לא יודעת להגיד. היא לא שמה לב? אני לא יודעת" (עמ' 46, שור' 3-8 לפרו').

במשך תקופה זו, תיארה המתלוננת את קשריה עם הנאשם כמינימאליים שהסתכמו בפגישות בארוחות ערב שישי בבית הוריו ואף זאת, לא לעיתים תכופות.

לדברי המתלוננת, במחצית שנת הלימודים של כיתה ו', שב הנאשם להתגורר בביתם למשך תקופה של כחצי שנה. בפרק זמן זה, ישנה המתלוננת עם הנאשם בחדר השינה היחיד בבית, בו היתה מיטה זוגית, ואמה ישנה בסלון.

העדה סיפרה כי בעת שהנאשם ישן עימה בחדר, רוב הזמן הוא לא היה לבוש, ומשנדרשה לפרט, ציינה כי היה או עירום לחלוטין או עם תחתונים.

בהתייחס לשאלה לגבי לבושו של הנאשם, בעת שהסתובב בבית - ולא בעת שינה - ציינה כי לפעמים היה לו חם, ומשכך, לא היה לבוש באופן מלא אולם על דרך הכלל לבש "יותר" ממה שלבש בעת שישן, גם אם בהמשך סייגה ואמרה כי היה "נדיר" שהסתובב כך.

במהלך החופש הגדול, במעבר שבין כיתה ו' לכיתה ז', עברו המתלוננת ואמה להתגורר ב..., ומאז הנאשם לא התגורר עימן.

המתלוננת סיפרה, כי זיכרונותיה מעת שהיתה בכיתה ד' עד ו', "חזקים" יותר לעומת זיכרונותיה מגיל מוקדם יותר וזאת בשל התדירות הגבוהה יותר של המעשים.

בתור ילדה, סיפרה המתלוננת, כי ייחסה את מעשי הנאשם לחלומותיה, וכלשונה:

"בתור ילדה אני חשבתי שזה חלומות, כי עיקר המעשים קרו בזמן שישנתי [...] אני שכנעתי את עצמי שאני חולמת, כי עיקר המעשים [העדה בוכה] היו קורים אחרי שכבר נרדמתי. הוא היה נכנס איתי למיטה, ומחכה שאני אירדם [עיני העדה דומעות] זה היה קורה בעיקר תוך כדי שאני ישנה. אני הייתי מתעוררת, בהרבה מהפעמים [...] הייתי משכנעת את עצמי שזה חלום, כי אני, אני מניחה שזה היה סוג של מנגנון הגנה כלשהו" (עמ' 21 שור' 22-27 לפרו'; עמ' 22, שור' 2-12 לפרו').

משנשאלה מתי הבינה כי לא מדובר בחלום, סיפרה כי משמלאו לה 12 ומשעברו להתגורר ב...החלה להתדרדר משמעותית מבחינה חברתית, לימודית והתנהגותית, ותיארה "התחלתי להתנהג ממש לא בסדר", ומשאמה "לא הצליחה להשתלט עליו", כלשונה, החליטה לקחתה לטיפול פסיכולוגי על מנת שגורם מקצועי יסייע בידה.

עוד המשיכה וסיפרה, כי בשל אותה הידרדרות שחלה במצבה כמתואר לעיל, הפנתה אותה אמה לטיפול פסיכולוגי ב"מכון גשר", אצל הפסיכולוגית איריס לופו, המתמחה בילדים "עם בעיות", והתקיימו פגישות של "שלוש ארבע פעמים בשבוע" שכללו שיחות, סיוע בלימודים והשגחה.

המתלוננת סיפרה כי במסגרת הטיפול הפסיכולוגי החלה להיזכר באירועים המיניים, ובשל חשיבות הדברים אביאם בשם אומרים:

"ושם, בטיפול הפסיכולוגי, היא התחילה לשאול אותי כל מיני שאלות, כי היא ניסתה להבין מה, מה הביא אותי למקום הזה, למה אני כאילו השתגעתי קצת [...] השאלות היו גם, בעיקר על, מה עבר עליי כל השנים עד עכשיו, ומה, מה הקשר שלי עם ההורים שלי, ומי ההורים שלי. והשאלות שלה, כאילו, אני, אני גם רציתי לדעת מה לא בסדר, אז כש, כשהיא שאלה אותי את השאלות האלה אני, אני באמת חשבתני על זה, ואני באמת, אהה, באמת ניסיתי להבין, וזה, זה גרם לי לחשוב על כל, כל מה שהיה עד עכשיו. אהה, ואני, ו, הבנתי, בעצם, כי, כי נזכרתי, פתאום עלו לי כל ה, אהה, כל הפלשבאקים וכל הדברים, ואני, שהדחקתי כל השנים האלה, ואז, וזה גרם לי להבין בעצם אם, כשהסתכלתי על זה בעיניים בוגרות יותר, מה בעצם קרה" (עמ' 23, שור' 8-16 לפרו').

ומשכך, נשאלה מה "הבינה":

ש: ואז מה הבנת? בואי תנסי לפרט יותר.

ת: אני הבנתי שאבא שלי אנס אותי.

ש: מה?

ת: אני הבנתי שאבא שלי אנס אותי.

ש: אוקיי. איך? איפה זה היה? מה הייתה התדירות?

[...]

[...]

ש: כשאת אומרת "אנס אותי", למה את מתכוונת [...]?

ת: אהה, יש לי פלשבאקים שבהם הוא מעליי, והוא אז קדימה ואחורה, וזה כואב [...] ושאני, אני רוצה לדבר, ואני לא מסוגלת, אהה, ושאני מנסה לזוז [...] והוא מחזיק אותי, והוא כבד (העדה בוכה).

ש: כשאת אומרת "אנס", מה זה אומר?

ת: זה אומר שהוא הכניס את איבר המין שלו לאיבר המין שלי.

ש: אוקיי. כמה פעמים זה קרה?

ת: אני לא יודעת להגיד ב, מספרית. אני זוכרת, יש לי הרבה, הרבה פלאשבקים כאלה, של, שכל פעם החדר יש לי מצעים אחרים והבגדים אחרים [...] והסיטואציה היא אחרת, אבל אני לא" (עמ' 24, שור' 18-25 ועמ' 25, שור' 15-26 לפרו').

לדברי העדה, עיקר זיכרונותיה "הכי מובהקים", כהגדרתה, הינם מכיתה ו', ואולם יש לה זיכרונות מוקדמים יותר.

המתלוננת לא יכלה ליתן פרטים נוספים לגבי זיכרונותיה מהאירועים, בכלל זה, תנועותיו של הנאשם, עוצמת הכאב לו היא טוענת, או דבר מה שנאמר על ידי הנאשם בעת המעשים המיוחסים לו, והשיבה כי אינה יודעת להגיד, וכי אינה זוכרת.

כך, גם לא היה ביכולתה של המתלוננת לפרט וליתן פרטים באשר למעשים מאוחרים יותר מאלו שלטענתה התרחשו בכיתה ו', וציינה כי לא היו יותר מידי התרחשויות, כהגדרתה, מאחר ולדבריה, והנאשם לא היה בסביבתה.

לדברי המתלוננת, אמה ידעה כי הנאשם ישן עימה במיטתה והוסיפה כי התלוננה בפניה ואף ציינה כי מפריע לה שהנאשם ישן עירום, ואומנם שמעה את האם מעירה על כך לנאשם.

משכך, נשאלה המתלוננת, האם סיפרה לאמה על דבר המעשים הנוספים, שלטענתה ביצע בה הנאשם, ועל כך השיבה בשלילה. לתמיהה הכיצד השיבה:

"[...] אני לא הבנתי מה, מה קורה. אני שכנעתי את עצמי [...] אני הדחקתי את זה, אבל אני שכנעתי את עצמי שאני חולמת. אבל [...] ידעתי בוודאות [...] שזה קורה, כאילו הוא היה, הוא היה ישן איתי עירום, ואני ידעתי שזה המצב, ואני ידעתי שזה הפריע לי, אז אני אמרתי לה את זה, אבל אני לא ידעתי באותו זמן שזה, זה קורה הרבה מעבר" (עמ' 28, שור' 10-14 לפרו').

בנסיבות העניין, תמהנו הכיצד לא שיתפה את האם באשר לפגיעה המינית בה, שלוותה לדבריה, בעוד ששיתפה את האם והביעה בפניה טרוניה על כך שהנאשם ישן עירום והלה השיבה:

"אני, אני מסכימה איתך. אני לא יודעת. אני לא יודעת להגיד. אני, אני חושבת שאני פשוט לא הבנתי. אני לא הבנתי את המשמעות, אני לא הבנתי מה זה, אני לא רציתי אולי להבין [...] זאת אחת הסיבות, כי מאז בעצם [...] שהגעתי לטיפול [...] והבנתי בעצם את כל מה שהביא אותי [העדה בוכה] למצב שהגעתי אליו, זה רק החמיר [...] שם אני נכנסתי לאשפוז בבית חולים פסיכיאטרי" (עמ' 28, שור' 15-26 לפרו').

לשאלת בית המשפט האם הבינה בעת הרלוונטית כי מדובר במעשים מיניים, השיבה "אני הדחקתי את זה [...] אני שכנעתי את עצמי שאני חולמת". משנשאלה באופן ספציפי האם ידעה והבינה באותה העת, כי החדרת איבר מין של גבר לאיבר מין של אישה נחשב יחסי מין, השיבה "אני הייתי יודעת" (עמ' 29, שור' 23-31 לפרו').

המתלוננת ציינה, כי גם לדעתה זה לא נשמע הגיוני כי הנאשם יבצע בה את המעשים, להם היא טוענת כיום, אולם לדבריה הטיפול הפסיכולוגי שקיבלה גרם לה להיזכר:

"[...] גם לי זה נשמע לא הגיוני כל הסיפור הזה. גם לא נשמע לי הגיוני מההתחלה שהוא יעשה לי כזה דבר. אבל אולי בגלל זה [...] אני לא רציתי להאמין, אני הדחקתי, אני שכנעתי את עצמי שאני חולמת, אבל כשהיא התחילה לשאול אותי כל מיני שאלות, אז התחלתי לחשוב [...] על כל הדברים, ופתאום [...] גם זה הגיע [...] ולא יכולתי לישון בלילה [...] כל הפלאשבקים והחלומות [...] זה הציף אותי, אני לא יכולתי להתעלם מזה יותר, והבנתי בעצם למה זה רודף אותי ככה. הבנתי [...] מה קרה לי, ואני [...] לא יכולתי לעמוד בזה, כנראה" (עמ' 30, שור' 1-11 לפרו').

המתלוננת נשאלה האם היא זוכרת ויכולה לפרט מה היו תגובותיה למעשים המיניים, שלטענתה ביצע בה הנאשם, והשיבה:

"[...] במהלך המעשים המיניים ממש אני לא [...] קשה לי להגיד לך [...] אני לא יודעת להגיד בוודאות איך הגבתי. אני זוכרת שפיזית ניסיתי להילחם, כאילו מהאחיזה שלו, כי [...] הוא היה תופס לי את הידיים, אבל [...] לא זכור לי [...] אם אמרתי משהו או לא אמרתי משהו" (עמ' 30, שור' 13-24 לפרו').

משנשאלה המתלוננת לאופן "תפיסת ידיה" על ידי הנאשם, השיבה תחילה "למעלה" ובהמשך טענה "[...] אני זוכרת חלקים שבהם זה היה למעלה. היו חלקים שגם הייתי בכלל על הבטן, ואז הידיים היו [...] מתחתיי", ואז לדבריה "החדיר את איבר המין שלו לאיבר המין שלי" (עמ' 30 שור' 26-31 ועמ' 31, שור' 4-14 לפרו').

לדברי המתלוננת, לעיתים הנאשם "נגע" בה עם ידיו, ולעיתים, שם את ידיה על איבר מינו.

באשר לבגדים שלבשה בעת האירועים הנטענים, השיבה כי היו פעמים שהיתה מתעוררת ללא חולצה, או חולצה הפוכה או מכנסיים ללא תחתונים, ללא גרביים או ללא מכנס, כאשר לא הבינה באותה עת כיצד ואיך יתכן הדבר, עד כי תהתה אם באמצע הלילה התעוררה ולבשה את החולצה הפוכה ושבה לישון.

לשאלת בית המשפט אם צעקה בעת שחשה כאבים או שהתנגדה למעשיו של הנאשם, השיבה: "אני לא זוכרת שצעקתי. אני זוכרת שרציתי לצעוק. אבל אני לא זוכרת שצעקתי". ולשאלה אם רצתה, מדוע לא צעקה, השיבה "אני לא יודעת" (עמ' 31, שור' 25-31 לפרו').

משנשאלה האם אפשר ומדובר בחלום, והרי, לעיתים אדם חווה בחלום מצב בו רוצה לצעוק ולא יכול, השיבה: "(העדה משתנה) התשובה היא שאני לא יודעת למה לא צעקתי, אבל אני יודעת שזה לא היה חלום" (עמ' 32, שור' 1-3 לפרו').

לשאלה האם זכורות לה תופעות פיזיות כלשהן, שהופיעו עקב או לאחר האירועים המיניים, השיבה כי היו לה כאבי בטן, כאבי ראש ולפעמים כאב בעת מתן שתן והוסיפה:

"[...] היו זמנים שהייתי מתעוררת והיה לי טיפות דם בתחתונים [...] ובסביבות כיתה ה', התחילו להיות לי [...] הפרשות מוזרות שלא אופייניות לגיל הזה. [...] אני זוכרת שגם פעם אחת בכיתה ו' היה לי [...] כמות גדולה יותר [...] של דם, ואני נורא נבהלתי [...] ואמרתי לאמא שלי, ודיברנו שאולי כאילו קיבלתי מחזור או משהו כזה [...] אבל, זה לא היה מחזור" (עמ' 32, שור' 5-12 לפרו').

משנשאלה מתי קיבלה לראשונה מחזור, השיבה בחודש ספטמבר של כיתה ח' (עמ' 32, שור' 13-17 לפרו').

עוד סיפרה המתלוננת, כי לעיתים היתה מסתבנת במקלחת בגפה בעוד הנאשם היה מביט בה, ולפעמים התעקש לסבן אותה תוך שהיה מתעכב על אזורים מסויימים בגופה, בפרט איזור איבר המין והטוסיק, "והוא היה דואג שהם נקיים" (עמ' 34 לפרו').

המתלוננת לא ידעה לומר אם הנאשם הגיע לסיפוק מיני, ומשעומתה עם תשובתה בהודעתה במשטרה, כי חשה רטוב באזור הרגליים, הבטן, באיבר המין, טענה כי חלף זמן רב מאז, וכי היא משתדלת לחשוב על כך "כמה שפחות", ומשכך ייתכן "שיש דברים שמחקתי".

המתלוננת נתבקשה לפרט אירוע אלים שהתרחש בין הנאשם לבिנה, וסיפרה:

"אני זוכרת שפעם אחת [...] הוא סידר ניירת [...] הוא התכופף למטה כדי למיין [...] או להרים משהו, וראו, החריץ שלו בלט החוצה מהמכנס, ואני זוכרת ששמתי לו [...] עיפרון, בתוך המכנסיים [...] הוא חשב שזה משחק, וכנראה גם אני חשבתי שזה מצחיק [...] אבל אז אחרי זה, הוא התכופף, התרומם ותפס אותי והוא הוריד לי את המכנסיים והחזיר לי. ואני זוכרת [...] שאני מאוד כעסתי [...] ואני צעקתי עליו שהוא סוטה. ואז אחרי זה [...] אני זוכרת שקיבלתי מכה, ושעפתי על הקיר (העדה בוכה [...]) העדה מעידה תוך כדי דמעות בעיניה) שכאב לי בגב, ואז [...] אני זוכרת שרצתי לחדר" (עמ' 35, שור' 26-32 לפרו', עמ' 36, שור' 1-8 לפרו').

לדברי המתלוננת, נהגה לשוחח עם אמה ולשתפה בחוויותיה, כך גם היה באשר לאירוע ה"עיפרון", המתואר על ידה לעיל, ותגובתה של האם היתה כי היא מודעת לכך, מאחר ונכחה באותו אירוע.

עוד סיפרה המתלוננת, על אירוע נוסף שבמהלכו צבט הנאשם בעכוזה, עת ישב על הכורסה, והיא בתגובה, הניפה את רגלה על מנת לבעוט בו, שיניח לה, והלה, תפס את רגלה והרביץ לה, "בחזרה", כלשונה.

לשאלה האם נבדקה על ידי רופא בגין המעשים להם היא טוענת, השיבה כי אמה אינה "אוהבת רופאים במיוחד" וכי תגובתה היתה בדרך כלל "יהיה בסדר".

כך, גם לדבריה, משהבחינה האם בשטפי דם, הגיבה "זה יעבור", זאת בשל היותה בילדותה "שובבה, עשיתי שטויות, נפלתי, קיבלתי מכה" (עמ' 38 לפרו').

המתלוננת נשאלה האם סיפרה לאמה על התרחשות האירועים להם היא טוענת, והשיבה, כי זכורה לה פעם אחת, שסיפרה לה על ה"הפרשות" וזו העלתה את הסברה כי המדובר במחזור ונתנה לה "תחבושת לשים על תחתוניה", ובהתייחס ליתר הדברים שקרו וציינה כי אינה יודעת אם סיפרה לה.

בהמשך עדותה תיארה המתלוננת את השתלשלות האירועים שהובילה להגשת תלונתה במשטרה בסיומו של הטיפול הפסיכולוגי שעברה במרכז גשר עת היתה בכיתה ח'.

המתלוננת סיפרה, כי בשיחותיה עם המטפלת ב"גשר", עלה הרעיון כי תעבור למסגרת לימודית בתנאי פנימייה, ולכך, אמה התנגדה נחרצות, דבר שהוביל בסופו של יום לויכוח ביניהן, במהלכו התבטאה בפני אמה כי זו אינה מבינה אותה, לא טוב לה עימה ובמילים: "את לא שומרת עליי" (עמ' 39, שור' 5-14 לפרו').

לדבריה, לשאלת אמה לפרש דבריה, השיבה: "[...] את חושבת [...] שסתם אני עוברת את כל מה שאני עוברת עכשיו, ואני מתנהגת בצורה כזאת? אז היא אמרה לי מה זאת אומרת? [...] אני אמרתי לה [...] שאבא אנס אותי (העדה בוכה), היא היתה הראשונה שאמרתי לה את זה" (עמ' 39, שור' 18-23 לפרו').

למחרת היום, המשיכה וסיפרה המתלוננת, כי הגיעה לבית ספרה, וכאשר מורתה הבחינה כי היא אינה כתמול שלשום ושאלה אותה לקורות אותה, סיפרה לה על שיחתה עם אמה מיום האתמול והתבטאה בפניה: "שאבא שלי היה עושה לי כל מיני דברים" וזו, דיווחה למנהלת בית הספר, עורבו שירותי הרווחה והועבר דיווח למשטרה.

לדבריה, לאחר שיחה עם מורתה, באותו יום סיפרה על מעשיו של הנאשם לשתיים מחברותיה, וכן "הוכרחה" לספר להורי חברותיה (עמ' 40 שור' 18).

המתלוננת נתבקשה, על ידי באת כח המאשימה, לספר על אירועים שהיא זוכרת מכיתות ד' - ה' ושהתרחשו בבתיים אחרים בהם התגוררו, עובר לאירועים שסיפרה כי התרחשו בכיתה ו', בדירה.

בהמשך נתבקשה לספר על "מעשים מיניים" אותם ביצע בה הנאשם במקומות אחרים בבית. בשלב זה תיארה, כדלקמן:

"פשוט היו מקרים שגם כשהיינו יושבים ורואים טלוויזיה, והוא היה, והוא היה מחבק אותי חזק מידי ומצמיד אותי אליו, והיה מכריח אותי לשבת לידו, עליו בצורה מסויימת ונגיד לשכב על הספה כשהיינו רואים טלוויזיה בצורה של כפיות כזו, משהו כזה, והייתי ממש נעולה בידיים שלו" לעניין זה הסבירה "שהוא מאחוריי ואני צמודה אל הבטן ואל החזה שלו" (עמ' 45 שור' 25-28 לפרו').

משנדרשה המתלוננת לשאלת באת כח המאשימה, לפרט וליתן דוגמאות ל"פּלשְבְקִים של כל מיני סיטואציות" השיבה:

"אני לא יודעת להסביר את זה. פשוט בפלשבק אני לובשת משהו אחר. לא יודעת איך, מה להגיד יותר
[...]
או שאני על הבטן או שאני על הגב, בסיטואציות אחרות" (עמ' 46 שור' 13-16 לפרו').

ומשנשאלה מה הנאשם עשה לה באותה סיטואציה, השיבה: "הוא אונס אותי [...]" (שם, שור' 10-20 לפרו').

לדברי המתלוננת, בהיותה בכיתה ח', אושפזה בבית חולים פסיכיאטרי "שלוותה", למשך חודש בעקבות "דיכאון קליני ואובדנות". לדבריה, שבוע לאחר שהגיעה לטיפול הפסיכולוגי ב"גשר", נתגלו אצלה נטיות אובדניות. משכך, נלקחה ל"שלוותה" להיפגש עם פסיכיאטר שקבע כי עליה להתאשפז.

לצורך אשפוז של המתלוננת במרכז לבריאות הנפש "שלוותה" נדרשה הסכמת הוריה אולם המתלוננת הביעה מורת רוח מהגעתו של הנאשם ואף הפצירה באמה שאין ברצונה לראותו, ואמרה לה שמצידה תאמר לנאשם שהיא סיפרה הכל.

בהמשך, סיפרה על ניתוק הקשר עם הנאשם, על כך שנתבקשה להגיע ל"בדיקת חיים" במכון לרפואה משפטית, אולם לדבריה, לא היתה מסוגלת לעבור את הבדיקה, שינתה את המועד, דחתה אותו ולבסוף במילותיה "אני הברזתי".

המתלוננת הגדירה את הקשר עם אמה כ"מאוד מסובך", סיפרה על אירוע במהלכו אמה צעקה עליה ומשלא התירה לה לצאת לפגישה עם פסיכולוגית, ניגשה למטבח, נטלה סכין ובעומדה במרחק מה מהאָם, התבטאה כלפיה: "תעזבי אותי עכשיו" זאת כ"גורם הרתעה" ולא מתוך כוונה אמיתית לדוקרה.

המתלוננת נשאלה על ידי ב"כ הנאשם:

"ש. תראי, את מטיחה בפני אותן עובדות סוציאליות שאמא שלך מזניחה אותך לא רק הזנחה רגשית, אלא, הזנחה בסיסית. את מתארת שהיא לא דואגת לך לצרכים בסיסיים. את מתארת באותם פגישות שעשית כל מה שצריך לעשות כדי לצאת מהבית כדי להתרחק מאמא להתרחק מהבית ולהגיע למסגרת אחרת. זה נכון?
ת. כן. זה נכון" (עמ' 52 שור' 6-9 לפרו').

לתמיהת הסניגור בדבר השימוש במילים "לא זוכרת" 35 פעמים במהלך גביית הודעתה במשטרה, השיבה המתלוננת, כדלקמן:

"[...] באותו שלב לא הייתי בטוחה במאה אחוז מה קרה אני התחלתי להיזכר ולהבין מה עברתי רק בגשר, ושם אני התחלתי את התהליך. התהליך הזה עדיין לא נגמר. אבל החקירה נעשה מאוד בצמוד לעצם העובדה שהבנתי שזה קרה. אז באותו זמן לא היה לי ברור, לא זכרתי דברים, לא הבנתי מה אני רואה. לא הבנתי, לא זכרתי. זה היה. היום אני יודעת יותר טוב, אני יודעת מה קרה" (עמ' 67 שור' 1-5 לפרו').

ב"כ הנאשם הטיח בפני המתלוננת את קביעותיה של חוקרת הילדים כי האשמותיה הן "כותרתיות" בלבד, היא מתקשה לתאר אירועים ספציפיים, דבריה מעלים סימן שאלה "באשר לאוטנטיות של האירועים" וכי קיימת אצלה מגמת הפללה כנגד הנאשם, והלה השיבה "אין לי מה להגיד על זה" (עמ' 72 שור' 22 לפרו').

בהמשך, אישרה המתלוננת כי עובר לחשיפת האירועים, אותם היא מייחסת לנאשם, טופלה בטיפול תרופתי פסיכיאטרי ("פרוזאק" ו"פריזמה") וזאת, כנגד "דיכאון קליני" וכי "שבוע וחצי אחרי זה, סיפרתי את מה שסיפרתי" ו"שבוע אחרי זה, נכנסתי לאשפוז" (עמ' 75 שור' 8-9 לפרו').

לגרסת המתלוננת, הנאשם נהג בה באלימות פיזית תוך כדי המעשים המיניים שביצע בה, שהותירו בה "סימנים", ובעת הרלוונטית לא ידעה ליתן הסבר מהיכן סימנים אלה.

משנשאלה המתלוננת לדבריה בהודעתה במשטרה, כי בעת שאביה "אנס אותה" בלילות נאבקה בו וצעקה, השיבה כי אינה זוכרת שצעקה, אלא, רצתה לצעוק. כך גם בהמשך, משהופנתה לאמירותיה בדבר "המאבק" שניהלה בנאשם למול דבריה בבית המשפט, השיבה "אני לא יודעת להסביר את זה, אני לא יודעת" (עמ' 78 שור' 32 לפרו').

יחד עם זאת, הכחישה כי המדובר היה בחלום בלבד.

לנוכח תשובותיה אלה של המתלוננת, ביקשנו לדעת האם יש באפשרות המתלוננת "לעגן" את האירועים שהתרחשו, לגרסתה, באירוע נוסף בחייה בתקופות הרלוונטיות (חג, לימודים, טיולי בית ספר וכו'), ועל כך השיבה:

"אין לי פרטים טכניים, אני גם לא יודעת איך אני יכלה לרענן את הזיכרון שלי יותר מזה. זה תהליך שאני עוברת כבר שנים, בדברים שאני נזכרת, עולים בי, דברים שעולים לי, שעלו בעבר, שאני מנסה לעבד ולהבין. יותר ממה שיש לי כרגע, אני לא יודעת מה יש לי עוד להביא. אולי זה דברים שיבואו לי עוד במהלך השנים, נכון לעכשיו זה מה שיש לי. ופרטים טכניים אין לי להביא אבל אני יודעת מה אני ראיתי..." (עמ' 81 שור' 6-10 לפרו').

לעניין אירוע ה"עיפרון" שהוזכר בהודעתה במשטרה סיפרה, כי אינה יודעת מדוע עשתה זאת אולם, בעת שהנאשם רכן לצורך סידור ניירת בסמוך לשידה, הבחינה כי "החריץ שלו יצא מהמכנס", כתיאורה, ומשום שסברה כי הדבר "מצחיק", נטלה עיפרון וכלשונה: "שמתי לו את זה במכנס", הלה לדבריה "הסתכל עליי כזה, מה זה" ואז ניסה להחזיר לי, ותוך

כדי כך, כינתה אותו "סוטה" (שם, שור' 31 לפרו').

ב"כ הנאשם הפנה את המתלוננת להתבטאותה בפני מטפלת בעמותת "אחת ואחד מאיתנו", כי:

"בדיקה גניקולוגית אני עושה בלית ברירה, כי אני צריכה ראיות לבית המשפט, וגם כדי להיות בטוחה, אני רוצה לדעת מה קרה שם, כי כרגע אני מפקפקת" (על פי תרשומת מיום 29/05/08).

ומשביקש ממנה ליתן הסבר להתבטאות זו, השיבה המתלוננת, כי היה זה בעת שרק החלה ל"עבד" את הטראומה וכי "באותה תקופה אני עדיין, אני לא הייתי בטוחה עדיין, מה לא קרה, איך קרה. ואני גם, אני גם הייתי, הייתי בסערת רגשות..." (עמ' 86 שור' 5-6 לפרו').

בנסיבות העניין, נשאלה המתלוננת, כדלקמן:

"ש. המילה פקפוק, למה היא התייחסה אז? שמעתי אם, כמה, האם פקפקת גם באם קרה? למה זה מתייחס?

ת. לא פקפקתי באם קרה. באותו זמן כבר הבנתי שכנראה קרה. אבל לא הייתי בטוחה במה בדיוק. (עמ' 87 שור' 12-15 לפרו').

ולב"כ הנאשם באותו הקשר, השיבה: "במה קרה שם" (עמ' 89 שור' 10 לפרו').

המתלוננת אישרה כי אובחנה כמי ששרויה "בדיכאון קליני" ובהערכה פסיכיאטרית כ"בעלת אישיות גבולית".

בסיום עדותה, משנדרשה לדברים שאמרה בהודעתה במשטרה, לשאלת חוקרת המשטרה "זה היה חלום או שזה היה באמת", ולתשובתה "זה היה באמת, מבחינתי זה חלום", השיבה כי בתור ילדה זה "כנראה", כלשונה, היה מנגנון הגנה ושכנוע עצמי כי היא חולמת.

אולם לדבריה:

"בדיעבד הבנתי שזה היה באמת אבל זה כאילו הגיע אליי וזה היה בעבר בגדר חלום ועם השנים הבנתי שזה לא, שזה, חשבתי שזה חלום, בגלל מנגנון הגנה כלשהו" (עמ' 97 שור' 1-5 לפרו').

אם המתלוננת

מאם המתלוננת נגבו מספר הודעות במשטרה ואפנה אליהן בתמצית.

בהודעה **מיום ה- 02/03/2008** (ת/27), הגדירה האם את המתלוננת כמאוד אמינה יחד עם עובדת היותה "מאוד דעתנית, יודעת מה היא רוצה וצריכה ותמיד ידעה לבקש את הדברים". יחד עם זאת, כמי שבנושאים מסויימים "הייתה שומרת לעצמה".

בהמשך תיארה את המתלוננת כ"ילדה מאוד חזקה ועוצמתית, בדרך הגידול שלי תמיד סמכתי עליה" (שם, עמ' 1 שור' 1-6).

לדברי האם, ביום ה- 28/01/08 סיפרה לה המתלוננת לראשונה על דבר המעשים המיוחסים לנאשם, זאת כאשר הייתה כבר בטיפול ב"גשר", לשם נלקחה על ידה משהבחינה כי היא "זקוקה לעזרה".

העדה ציינה, כי בטרם לקחה את המתלוננת לטיפול, זו האחרונה "לא דיברה על התעללות מצד האבא", אלא "על תחושה מאוד קשה עם עצמה" (שם, ש' 10).

המשיכה וסיפרה העדה, כי לנוכח קשיים "חמורים בלימודים על אף שהיא אינטליגנטית" לקחה את המתלוננת לטיפול, מאחר ואמרו לה "ששם יוכלו לשים את האצבע על הבעיה ואיזה סוג עזרה היא תוכל לקבל".

בתחילת התהליך נמסר לה על דבר היות המתלוננת בדיכאון עמוק ועל הצורך בטיפול תרופתי הולם. באשר לסיבת אשפוזו במרכז לבריאות הנפש "שלוותה" ביום 04/02/08, סיפרה כי המתלוננת הלכה לפגישה הרגילה שלה עם הפסיכולוגית ומססיפורה לה על כוונתה לפגוע בעצמה, נקראה בדחיפות עם טופס הפנייה ל"שלוותה".

לדברי האם, למחרת יום אשפוזו של המתלוננת, שמעה ממנהל מחלקת הילדים ב"שלוותה", ד"ר רצוני, כי המתלוננת סיפרה שנפגעה מינית על ידי אביה וביקשה שלא יגיע למרכז לבריאות הנפש. משכך, יצרה קשר עם העובדת הסוציאלית, הגב' ענבל שפר, ויידעה אותה.

בהודעתה זו, כשנתבקשה האם לספר על הקשר שלה עם הנאשם, הגדירה אותו כ"אדם עם בעיות" אשר לא אובחן באופן מסודר וכי הקריסה הכלכלית של המשפחה ואופן חייהם המשותפים היו בצל התנהלותו "הבעייתית".

עוד הוסיפה, כי הנאשם נהג בחוסר אמון כלפי אחרים והתנהלותו התאפיינה ב"חוסר יציבות" ועול פרנסת הבית נפל על כתפיה, והיא זו שנדרשה לשלם את חובותיו. משנדרשה האם למועד קרות האירועים המיניים, ציינה כי לטענת המתלוננת האירועים התרחשו עת התגוררו בדירה, וכי המתלוננת סיפרה לה שהתרחשו חודשיים-שלושה לפני שעזבו את הישוב, כאשר בפועל התגוררו במקום אחר במשך 10 חודשים. כלומר, מדובר בטווח זמן של 7-8 חודשים עד אוגוסט 2006.

יוער, כי האם סיפרה בהודעתה זו, כי המתלוננת הזכירה בפניה סימנים כחולים שהיו על גופה, אולם לדבריה, בעת הרלוונטית כששאלה את המתלוננת לפרש סימנים אלה השיבה כי אינה יודעת.

האם נדרשה לטענות המתלוננת בדבר אלימותו הפיזית של הנאשם כלפיה והשיבה:

"ש. האם זכור לך מקרה שבו ע' נתנה מכה בחזה לאביה ואז הוא הטילה על הריצפה, רכן מעליה, לא יכלה לנשום ואז את הגעת והרמת אותו?
ת. היו להם משחקי בנים כאלה, מכות הדדיות וזה נראה ככה. אני זוכרת כל מיני קטעים שאמרתי לו: אתה פה מגזים, אך אני לא יכולה לשים את האצבע ולומר היה מקרה כזה וכזה" (שם, עמ' 4 שורות 91-94).

בהודעה **מיום 01/11/2010** (ת/27א'), נשאלה האם שאלות הבהרה בהתייחס להודעתה הקודמת, ובין היתר, השיבה כי הנאשם ישן ליד המתלוננת די הרבה פעמים, ובהתייחס להרגלו של הנאשם לישון עירום השיבה כי היא מכירה אותו כמי שמעדיף ללכת לישון ללא בגדים והדבר לא נראה לה חריג וכך גם נהג כשהוא ישן לבד ולדבריה, "יש אנשים כאלה ולכן זה לא נתפס בעיניי כמשהו חריג".

תוך כדי כך, סיפרה על תשובת הנאשם לבקשתה כי ילבש דבר מה. הלה טען כי חם לו ולכן הוא ישן כך, ואולם בסוף התרצה (שם, עמ' 2 שורות 22-23).

את העדפתו של הנאשם לישון בחדר שינה עם המתלוננת הסבירה בכך ש"סלון הבית היה קטן והוא ישן שם על הריצפה, בסלון ולכן הבנתי את ההעדפה שלו" (עמ' 2 שורות 28-29).

בהודעה זו, בתשובות לשאלות החוקרת, ציינה האם כי למתלוננת הייתה ביקורת רבה עליה, כמו גם על הנאשם, ובמקביל היו לה קשיים רבים בלימודים. אבחון שעברה הצביע "על קשיים רגשיים ודידקטיים" ותפקודה הלך וירד והיה מלווה באי-רצון ללכת לבית הספר.

זאת ועוד, סיפרה האם כי התרעמה על ה"אופציה" שהועלתה בעזרת עובדת הרווחה, בדבר עזיבת המתלוננת את הבית לפנימייה, וכשבוע ימים לאחר שהועלתה ההצעה, הבהירה למתלוננת "שזה לא אופציה טובה בשבילה". בשלב זה, אמרה לה המתלוננת "את יודעת שאבא פגע בי" ומשביקשה הסבר לאמירתה זו, הזכירה לה כלשונה "שתי סצינות".

האחת - בקשתה מהנאשם כי ישן לבוש, **והשנייה** - אירוע ה"עיפרון" שהוזכר לעיל, כמתואר על ידי העדה: "במהלך אירוע שבו ע' שיחקה על השטיח והוא התכופף לטפל במשהו טכני, נחשף לו הישבן "פוזיציה האינסטלטור" והיא דקרה אותו עם עפרון והשתעשעה כזה והוא החזיר לה במשהו דומה..." (שם, בעמ' 3 שור' 59-61).

בהודעתה **מיום 01/06/2011** (ת27ב'), נשאלה האם פעם נוספת על ידי החוקרת באשר למועד שבו חשפה

המתלוננת לראשונה את הפגיעה המינית לה היא טוענת. האם שבה וסיפרה על תפקודה הירוד של ע' בלימודיה, סירובה ללכת לבית הספר, "התפרצויות זעם" שהביאו אותה לקחתה להתייעצות במכון "גשר" ("כדי להבין מה עובר עליה ולנסות להחליט מה הטיפול הנחוץ לה").

בהמשך הודעתה זו סיפרה האם, כי לאחר כשבועיים של שיחות ואבחון, הציעה הפסיכולוגית במכון "גשר" למתלוננת, ללא ידיעתה, לעבור לפנימייה ובמפגש השבועי שהתקיים ב"גשר", הפסיכולוגית לופו הודיעה לה על הסיכום עם ע' על כך. את תגובתה תיארה במילים הבאות "אני ממש קפצתי מהכיסא שאני מביאה את הילדה לייעוץ ואני מקבלת את הוצאת הילדה מהבית" (שם, עמ' 1 שור' 10).

בשבוע השלישי בו שהתה המתלוננת בטיפול, אמה שוחחה עימה בנושא מעברה לפנימייה וציינה בפניה כי המדובר ברעיון לא "מוצלח", או אז, אמרה לה המתלוננת "את יודעת שאבא פגע בי?", ומששאלה לכוונת הדברים, הופתעה מתשובתה של זו "את יודעת שהוא פגע בי מינית?". ומשביקשה הסבר, הזכירה זו את לכתו של הנאשם לישון עירום ואת אירוע העיפרון שאף הוא הוזכר לעיל.

הודעה שלישית נגבתה מאם המתלוננת ביום **01/06/2011** (ת/27ב'). בהודעה זו שבה האם ונדרשה לפרטים שכבר באו לידי ביטוי על ידה בהודעות הקודמות שנגבו ממנה.

גם בהודעה זו תיארה את תפקודה הירוד של המתלוננת, סירובה ללכת לבית ספר והתפרצויות זעם. לכן לקחה אותה להתייעצות במכון "גשר", כדי להבין מה עובר עליה ו"לנסות להחליט מה הטיפול הנחוץ לה", כלשונה.

משנתבקשה האם להגיב לטענת הנאשם, כי "מעולם" לא ישן עירום ליד המתלוננת והשיבה כי למיטב ידיעתה תשובה זו אינה נכונה. יחד עם זאת, סייגה את תשובתה בכך שהנאשם לא היה מסתובב עירום ואולם, בלכתו לישון, היה פושט את בגדיו "כי היה לו חם". בתשובה לשאלה "את ראית אותו ישן עירום ליד ע'?" מפשיט אותה במיטה או דברים כאלה?" השיבה "לא ראיתי אותו מפשיט אותה לא ראיתי אזכור למשהו מהסוג..." (שם בעמ' 2 שור' 26).

יחד עם זאת, האם לא שללה את האפשרות שהנאשם ישן ליד המתלוננת עירום והוסיפה כי לאחר שהמתלוננת הביעה בפניה את אי רצונה כי הנאשם ישן עירום במיטה, פנתה אליו באותו יום "הוא היה במיטה מתחת לשמיכה בלי בגדים, אבל היו שתי שמיכות כי הוא לא אהב שמושכים לו את השמיכה בלילה" (עמ' 2 שור' 39).

העדה לא יכלה לציין כי שמעה אמירות לא במקומן, על רקע מיני מצד הנאשם כלפי המתלוננת, ואף ציינה, כדלקמן:

"...באותו יום של המשחק על השטיח, שזה עבר לשלב הכעס, היא צעקה עליו סוטה, אני ספציפית לא זוכרת מה הוא אמר, אז הוא נרתע מזה והוא אמר לה סוטה, זה מה שאת אומרת לי? את חושבת שסוטה זו סתם מילה? אז בארוחת הערב היא שאלה מה זה, והיה בחדשות, דיברו על פגיעות בילדים, היא רצתה להבין, הסברתי לה שכל מגע גופני שהילד לא מעוניין בו, גם מבוגרים בסיפור הזה, שהיא

צריכה לדעת שאם נוגעים בה בצורה שהיא חושבת שזה לא מתאים לה וזה לא בסדר ושסור לעשות לה את זה ושתגיד את זה.

ש: היא אמרה משהו?

ת: באותו זמן לא... " (עמ' 2 שור' 50 - 53 עמ' 3 שור' 54 - 57).

בעדותה בבית המשפט, אם המתלוננת, שבה לעיקרי גרסתה, כפי שהדברים באו לידי ביטוי בהודעות שנגבו ממנה במהלך חקירת המשטרה. בכלל זה סיפרה על נישואיה לנאשם בשנת 1993 ועד לגרושיהם בשנת 2004 ולהם ילדה אחת, המתלוננת.

יחד עם זאת ציינה כי אף לאחר גירושיה מהנאשם, התגוררו יחד חודשים נוספים עד לפסח של שנת 2005, שאז הנאשם עזב את הבית בו התגוררו בכרכור.

העדה השיבה בכנות רבה, כי מחד גיסא, המתלוננת כילדה "אף פעם לא אמרה לי משהו שהוא לא אמת" כלשונה, גם אם לעיתים "הסתירה ממני דברים", ומאידך גיסא, ציינה כי היא מתקשה לקבל כי הנאשם ביצע את המיוחס לו, וכדבריה "קשה לי לראות בע' (הנאשם י' א') את האפשרות הזאת" (עמ' 108, שור' 20-22 לפרו').

בהתייחס לאירוע "פוזיצית האינסטלאטור", כהגדרתה, ציינה כי האירוע בין הנאשם למתלוננת, נראה לה "יותר כמו משחק של ילדים, שבסופו יצא משליטה" (עמ' 113, שור' 25-26 לפרו').

באשר לנוהג של הנאשם לישון עירום, סיפרה כי כך נהג מאז שהכירה אותו מאחר וכך היה לו נעים וכך אהב לישון. וכי, גם כאשר היה ישן במצב זה, לו ולמתלוננת היו שמיכות נפרדות.

לדברי האם, לא ראתה בכך דבר מה חריג והדגישה כי היה דואג להתכסות עם סדין או שמיכה ולא התהלך או נשכב בפרהסיה כשהוא עירום.

בתשובה לשאלות בא כוח הנאשם, השיבה כי המתלוננת לא השתמשה במילה "אונס", ואף לא "פירטה דברים שקשורים במגע" כהגדרתה.

משהובאה בפני העדה גרסת המתלוננת, לפיה הנאשם אנס אותה תוך שהיא נאבקת בו ו"צועקת" בעודה ישנה בסלון הבית, תמהה "היא אמרה שזה קרה כשאני נמצאת בבית?", ובהמשך השיבה כי לא שמעה דבר, ואילו הייתה שומעת, "זה היה נראה אחרת" (שם, עמ' 120, שור' 24, עמ' 121, שור' 23-24).

העדה ביטאה את הקונפליקט הרגשי, בו היא מצויה, כאשר ציינה כי "קשה לי לראות על האפשרות של אנס בע' (הנאשם - י' א')", והדגישה כי היא לא ראתה דבר. לעומת זאת, המתלוננת מצטיירת בעיניה כאדם אמין, וסיימה באמירה "איך זה מסתדר עם הכל? אני לא יודעת" (שם, עמ' 122, שור' 24-25).

הפסיכולוגית איריס לופו

הודעתה של הפסיכולוגית איריס לופו מיום 21/09/2011 במשטרה (ת/30) הוגשה בהסכמה, ממנה עולה כי טיפלה במתלוננת במשך חודשיים ב"גשר" ובהמשך אף במחלקת הנוער ב"שלוותה", בה הייתה מאושפזת המתלוננת.

מהודעתה עולה, כי המתלוננת הגיעה לטיפול בעקבות מה שהגדירה "סביב ירידה דיכאונית, ירידה בתפקוד בבית הספר והפרעות שינה וחוסר תאבון", וכי ב"גשר" קיבלה טיפול פסיכותרפיה 3 פעמים בשבוע, טיפול תרופתי נגד דיכאון והתערבות חינוכית.

לדברי העדה, יום לפני שחרורה של המתלוננת ב"מרכז גשר", חלה הטבה במצבה והיא הייתה אמורה לעבור טיפול אמבולטורי במרפאות, והמתלוננת פנתה לחונכת דנה הירשברג וסיפרה לה כי אביה פגע בה מינית "לפני כמה שנים".

המשיכה וסיפרה העדה כי בפגישה פרטנית עמה, סיפרה לה המתלוננת, כי בכיתה ו', למרות היות הוריה גרושים, הנאשם שב להתגורר עמן למשך חצי שנה ובתקופה זו, עברה "התעללות" והוסיפה כי הנאשם היה מתהלך בבית עירום. פניית האם אליו שלא לנהוג כך, סורבה על ידו והמתלוננת תיארה את הפגיעה המינית בה באופן של "חיכוכים, נגיעות" עד כדי "מגע מיני מלא עם חדירה אבל חשבה שנים שזה חלום".

ביום ה- 22/01/2008, פנתה הפסיכולוגית לופו, לפקידת סעד בכתב וציינה את היות המתלוננת מטופלת ב"מרכז גשר" מזה כחודש ואובחנה כלוקה באפיזודה דיכאונית. עוד ציינה את דבר מחשבותיה האובדניות, ללא תוכניות או כוונות ממשיות, טיפול תרופתי פסיכיאטרי ב"פריזמה" שקיבלה למשך שבוע ימים, כאשר ברקע הורים גרושים ו"יחסים מסובכים עם האם", כהגדרתה.

עוד ציינה הפסיכולוגית לופו, כי המתלוננת סיפרה למורה כי אביה התעלל בה מינית לפני מספר שנים, בכלל זה, אנס וקיים עמה יחסי מין מלאים (ראה ת/18). לפיכך, הומלץ על הבאתה של המתלוננת לוועדה פסיכיאטרית באופן דחוף.

בהסכמה הוגשה הודעתה במשטרה מיום 02/03/08 (ת/28) של מי ששימשה כמחנכת למתלוננת, בבית הספר בחטיבת הביניים בו למדה, בשנת הלימודים ספטמבר '07 - יוני '08.

לדברי העדה, בשיחת חונכות סיפרה לה המתלוננת כי אביה פגע בה מינית, ישן איתה עירום ותיארה "שהיה שורף לה שם, באיבר המין והיה לה פצעים. היה לזה עוד נפח אך אני לא זוכרת בפרוטרוט" (שם, עמ' 1 שור' 4-5), עוד סיפרה

לה כי יום קודם לכן שיתפה את אמה.

משכך, יעצה לה לשתף את הפסיכולוגית ב"מרכז גשר" ולאחר זאת, המתלוננת פנתה למנהלת בית הספר ולפקידת הסעד ודיווחה להם.

עוד ציינה העדה, כי במפגש אחר עם המתלוננת למדה כי "התקיפה" נמשכה לאורך תקופה ולא כמעשה חד פעמי, וכי "בעקבות הטיפול שהילדה.. ב'גשר' הילדה עברה הצפה של אירועים" (שם, עמ' 1, שור' 10).

משנשאלה על מצבה הנפשי של המתלוננת, ציינה כי מתחילת שנת הלימודים גילתה זו סימנים של חוסר מוטיבציה ללמידה, חוסר גבולות ותוקפנות, ובהמשך תיארה:

"היא היתה מתנהגת בצורה אגרסיבית ושימושים מיניים מאוד לא תואמים את גילה. כבר בשנה שעברה ראינו את זה. זה לא חדש. יש לה התנהגות מינית יותר שפת גוף פרובוקטיבית מדי. התוקפנות שלה מתבטאת בדיבור. בהבעות פנים, היא קשה כזו, יש לה טונים. אין לה רוך של ילדה בת 13..." (שם, עמ' 2, שור' 29-32).

בנוסף לאמור לעיל, ציינה בהודעתה, כי המתלוננת בשיחותיה עמה "דיברה הרבה" על פנימייה מאז היתה בטיפול ב"מרכז גשר", וכי על פי הגדרתה "פנימייה מבחינתה יותר כיף מהבית לא מבית הספר", וכי אימה מתנגדת למעברה לפנימייה.

עוד הונחה בפנינו תכתובת אי-מייל שנכתבה על ידי העדה ביום 28/02/08 ובה ציינה, כדלקמן:

"לחברי הצוות,

כפי שאתם יודעים, ע' חזרה לבית הספר.

חזרתה אינה פשוטה בכלל והיא לא שקטה ומסתכסכת עם ילדים וחברי צוות על ימין ועל שמאל. כשפונים אליה בהערה היא עונה בתוקפנות וזה ממש לא נעים ולא קל. אני נמצאת בהתייעצות עם המטפלת שלה, והעצה שניתנה לנו היא לשמור על גבולות" (ת/29).

עדויות חברותיה של המתלוננת

כפי שצוין לעיל, לאחר שסיפרה המתלוננת על המעשים להם היא טוענת למחנכת, שיתפה גם שתיים מחברותיה, שהעידו בבית המשפט ואשר הודעותיהן במשטרה אף הוגשו בהסכמה.

העדה ט' סיפרה על היכרותה את המתלוננת במהלך לימודיהם בחטיבת הביניים, ואישרה את הנאמר בהודעתה

במשטרה מיום 25/03/08 (ת/32), גם אם לא זכרה בעת עדותה את שציינה בהודעתה במשטרה, 5 שנים קודם לכן.

לדבריה, בהודעתה מהמועד הנ"ל, סיפרה העדה על מפגש שהתקיים בבית הספר בינה לבין המתלוננת וחברה נוספת וכי שיחה שהחלה "כשטות" וסתם צחוק, "התגלגלה" לאותו דו שיח במהלכו סיפרה להן המתלוננת כי שנתיים קודם לכן אביה בא לישון עימה במיטה, החל לגעת בה, ובהמשך אף אנס אותה ו"נתן לה איזה מכה משהו כזה". עוד סיפרה על מה שהגדירה "כל מיני הזנחות".

העדה ד' היתה בת כיתתה של המתלוננת ויחד עם העדה ט' שמעה את סיפורה של המתלוננת. הודעתה של זו במשטרה מיום 25/03/08 הוגשה אף היא בהסכמה (ת/33).

עדה זו אף היא לא זכרה את ששמעה מהמתלוננת ואולם, אישרה את שנאמר על ידה בהודעתה במשטרה, תוך ציון סיפורה של אותה שיחה במהלכה פנתה למתלוננת בצחוק בשאלה: "את רוצה לאבד את הבתולין שלך עם עיפרון עם יד לא משנה..." ובתגובה השיבה המתלוננת "... זה כבר לא יעזור לך" כיסתה את פניה והסתגרה בתוך עצמה. ומששאלה את המתלוננת במי המדובר, השיבה זו "זה היה אבא שלי", ולאחר מכן, בכתה (ת/33 עמ' 7 שור' 12-25).

יצוין, כי המאשימה הניחה בפנינו חומר רפואי/טיפולי המתייחס לתקופת שהיית המתלוננת במרכז לבריאות הנפש "שלוותה", וחומר טיפולי מעמותת "אחת ואחד מאיתנו", המטפלת בנפגעי אלימות מינית.

מסיכום האשפוז של המרכז לבריאות הנפש "שלוותה" (ת/21) עולה, כי המתלוננת הופנתה מ"מרכז גשר" עקב משבר דיכאוני בשל התגברות מחשבות אובדניות וקושי להתחייב שלא לפגוע בעצמה.

עוד צוין, כי "[...] יום לפני שהייתה אמורה לסיים את הטיפול במרכז ("גשר" י' א') ולהמשיך טיפול פסיכותרפויטי במרפאה, דיווחה לאמה ולחונכת שלה בבית הספר שאביה התעלל בה מינית לפני כשנתיים", משכך הועבר דיווח לפקידת הסעד התורנית.

המתלוננת הופנתה לטיפול בעמותת "אחת ואחד מאיתנו" המטפלת בנפגעי אלימות ותקיפה מינית, בפברואר 2008, על ידי מרכז "גשר".

מנהלת העמותה והעובדת הסוציאלית של העמותה סברו, כי לאור המורכבות בקשר בין האם למתלוננת והקשיים הרגשיים של המתלוננת עמה, יהא בסידור חוץ ביתי להטיב עם המתלוננת. על כן, הומלץ על המשך טיפול פרטני עבורה (ראה מכתב ללשכה לשירותים חברתיים בעיר מגוריה מיום 30/11/08).

ביום 15/05/08, נשלח מסמך אל פקידת הסעד לחוק הנוער - סיכום ביניים - המתייחס לטיפול במתלוננת, ובפרק הרקע צוין, בין היתר, כי המתלוננת בעלת "ערך עצמי נמוך, עצבנות, שינויים תכופים במצבי רוח, סיוטים, פלאשבקים

ורמות חרדה גבוהות".

עוד צויין במסמך כי, מתחילת הטיפול "ע' דיווחה על קשייה בתחומי חיים רבים: היא ציינה תחושת בדידות וניכור, כולל תחושה שחבריה ואמה אינם מבינים אותה. ע' דיווחה על הפרעות בשינה ומשכך שהיא סובלת מסיטי לילה וקושי רב להירדם...".

במכתב מיום 18/06/08, מציינות הפסיכולוגית הקלינית (ד"ר תלמה כהן) והפסיכו-תרפיסטית (עדינה ברקאי) מעמותת "אחת ואחד מאיתנו", כי הקשר הבין-אישי של המתלוננת עם אמה הינו אמביוולנטי וכי המתלוננת מדווחת: "על חוויה מתמשכת של עזובה והזנחה רגשית ופיזית ובחוויתה אמה מתעלמת מצרכיה הבסיסיים" וכי היא מזלזלת ב'אופן קבוע' ומפגינה אי נחת 'עד כדי ביטול וזלזול בדברי האם באופן פרובוקטיבי ששובר את סמכות האם'".

בו ביום, (ה- 18/06/08), השתיים שולחות מכתב נוסף לפקידת הסעד לחוק הנוער, הגב' ענבל שפר ובו הן מתייחסות בעיקר לקשר שבין המתלוננת לאמה, ומפרטות דבר מערכת היחסים הקלוקלת ביותר כמתואר כ"ריבוי במתחים ומציף את ע' מבחינה רגשית" וכדוגמא, מובא דיווח טלפוני של המתלוננת ולפיו היא מתבטאת בהתייחס לאמה: "עוד שניה אני דוקרת אותה".

השתיים מסכמות:

"יש חשש שבמידה והאם לא תגלה שיתוף פעולה עם רצון ביתה לעבור לפנימייה, ולא תעשה את הנדרש בכדי לקדם את תהליך ההכנה, עלולה ע' מתוך ייאוש ורצון למשוך למצוקתה תשומת לב, לפגוע בעצמה בשנית".

בפנייה מיום ה- 03/08/08 ללשכה לשירותיים חברתיים צויין, כי המתלוננת "לעיתים קרובות... פועלת באופן פרובוקטיבי והרסני כלפי עצמה" וכי לנוכח מה שהוגדר כקשר ה"בעייתי מאוד עם האם", המתלוננת מעוניינת לצאת למסגרת חוץ ביתית פנימייתית ולצורך כך, התקיימה פנייה ל"עליית הנוער".

העד **ד"ר חוזה גובזנסקי** ששימש ככונן מיון עת הופנתה המתלוננת לבית החולים "שלוותה", אישר בעדותו כי ערך את טופס "פרטי הקבלה" מיום 04/02/2008 (ת/21).

בהתייחס לבדיקתו את המתלוננת בקבלתה ציין בטופס הקבלה, את הדברים הבאים:

"מהלך החשיבה הוא מהיר, שוטף, שפה עשירה, מדברת במונחים מורכבים כגון 'מוצפת רגשות' ועוד מושגים כאלו. מאוד טעונה כלפי האב והאם, לא רוצה לראות את האב, לא רוצה להיות עם האם, מעדיפה להיות בפנימייה. אפקט הוא דיספורי, לרגעים יש תחושה שמדקלמת, לרגעים מחוברת

לרגשותיה ומגיעה לכעס ולרגעים ספורים לדמעות בעיניים" (שם, בעמ' 1).

בעדותו בבית המשפט התייחס העד למינוח "אפקט דיספורי" בציינו כי המדובר במונח פסיכיאטרי המגדיר את מצב רוחו של הנבדק, ובמקרה דנן, המדובר ב"מצב רוח לא טוב" (עמ' 177 שור' 3-4 לפרו').

כמו כן אישר העד את שנכתב על ידו באבחון שערך למתלוננת ולפיו, היתה לה "הפרעת הסתגלות עם מצב דיכאוני ADJUSTMENT DISORDER WITH DEPRESSED MOOD" (ת/31).

העד הסכים עם דברי ב"כ הנאשם בשאלתו כי מצב של לחץ סובייקטיבי או הפרעה רגשית, יכולים להתרחש בתקופה של שינויים משמעותיים בחיים, כדוגמת משבר בבית ספר, חוויות של פרידה של ההורים, כישלון בהשגת מטרה אישית, כדוגמת נסיבותיה האישיות משפחתיות של המתלוננת.

זאת ועוד, העד השיב בחיוב לשאלה שאילו היו בפניו אינדיקציות לקיומה של הפרעת לחץ או לפגיעה מינית או לגילוי עריות, היו מאבחנים זאת כהפרעת לחץ פוסט-טראומטית (PTSD).

העד, **ד"ר גדעון רצוני**, מנהל חטיבת ילדים בבית החולים "שלוותה", שבאחריותו המחלקה בה שהתה המתלוננת באשפוז במשך חודש ימים ו"מרכז גשר", אישר את המסמך בעניינה של המתלוננת (ת/19) ולפיו התקבלה בגיל 13.5 ואובחנה כסובלת מ"אפיזודה דיכאונית מג'ורית" מזה 3 חודשים וטופלה טיפול תרופתי ("פריזמה" במינון של 20 מ"ג).

באמצעות עד זה, הוגש אוסף מסמכים מהטיפול שניתן למתלוננת ב"שלוותה", בכלל זה סיכום אשפוז (ת/21).

עוד צוין, כי בשל התמונה הקלינית החלקית, הוחלט לא לחדש את הטיפול התרופתי נגד הדיכאון, וכי המתלוננת "[...] הייתה עסוקה בסוגיות חברתיות ורומנטיות והתקשתה לקבל את גבולות המחלקה. ביטאה כעסים כלפי אמה ורצון לעבור לפנימייה...".

באשר להבדל בין האבחנה ב"שלוותה" לאבחנה ב"גשר" צוין, כי האבחנה הסתמכה על תמונה קלינית שנצפתה לקראת סיום ההתערבות ב"גשר", כאשר התמונה נראתה כתגובה דיכאונית ולאחר שהמתלוננת חשפה את האירועים שחוויתה, התמונה והסימפטומים שהופיעו היו לפוסט טראומטיים ולכן אובחנה כ- PTSD, ולמעשה, השינוי באבחנה היה כתוצאה מהשינוי בסימפטומים.

באשר לשיחה שהתקיימה עם הורי המתלוננת, עם קבלתה לאשפוז ב"שלוותה", לא זכר העד מפורשות את שאמר להורי המתלוננת, אולם, לדבריו, "בין השורות", הוא מבין שדיבר איתם על האפשרות שעברה פגיעה מינית, אך לא נכנס לפירוט "מי אמר את זה ומי עשה את זה" (בעמ' 253, שור' 26,27).

יוער, כי העד, בהפניה למכתב בתרשומות שהוצגו בפניו, לא יכול היה לאשר, כי בשיחה עם הורי המתלוננת, צוין דבר הפגיעה המינית במתלוננת על ידי הנאשם.

בהתייחס לאחת מטענות ההגנה, כי המתלוננת, בשל רצונה לעזוב את הבית וללכת לפנימייה ובשל התנגדות אמה והזנחתה על ידי הוריה, בכלל זה הנאשם, החליטה "לעשות מעשה קיצוני" ולייחס לנאשם את המיחוס, השיב העד, כי המדובר בהיפוזתה "קצת הזויה", גם אם "זו אחת ההיפוזות שקיימות, אולי היא נכונה ואולי היא הזויה לחלוטין" (עמ' 256, שורות 10, 11).

את התמונה הקלינית בעניינה של המתלוננת תיאר העד כתמונה "מורכבת" לא רק מ-PTSD אלא התמונה הכללית היא תמונה ארוכת שנים ובעייתית, ולדבריו:

"הילדה גדלה בתנאים רעים. התמונה של ה- PTSD התעוררה ביתר שאת כשהיא חשפה את הסיפור, שאגב זה גם הגיוני שהסימפטומים ייחשפו ביתר שאת בזמן חשיפה של הטראומה. אנו גם חושבים שמאוחר יותר הסימפטומים הפוסט טראומתיים פחתו לכן שינינו את האבחנה ולא נותרנו עם אותה אבחנה, כי הסימפטומים הפוסט טראומתיים שקלו פחות מבחינה אבחנתית, היה להם פחות מקום ולכן שינינו את האבחנה" (עמ' 257 שור' 18-22 לפרו').

שירלי אורן קליר, פקידת סעד לחוק הנוער באגף הרווחה, פנתה ביום 03/02/10 (ת/20) במכתב למשטרת חדרה והעלתה על הכתב בתמצית את הרקע האישי והמשפחתי של המתלוננת, מעורבות הרווחה בעניינה, הטיפול הפסיכותרפויטי ומצבה כיום וציינה כי למתלוננת ואמה לא היה קשר מאז "שהדברים נפתחו".

הפסיכולוג **פרופסור זומר** ערך, כאמור, לבקשת ב"כ המאשימה, חוות דעת מומחה בעניינה של המתלוננת מיום 09/10/11 (על בסיס פגישה עימה ביום 31.7.11 - ת/26) זאת על מנת להעריך את מצבה הנפשי וכדי לחוות דעה האם ממצאי הבדיקה עולים בקנה אחד עם תלונתה כי נפגעה מינית על ידי אביה בילדותה.

לצורך תהליך הבדיקה והמבחנים שנערכו לצורך אבחון המתלוננת, השתמש המומחה בשאלון המכונה "MMPI-A", אותו תיאר בעדותו כ"שאלון של דיווח עצמי שהנבדק ממלא, אם נכון או לא נכון הפריט... הגרסה העברית הישראלית נמצאת בהליכי פיתוח באוניברסיטת חיפה, כלומר בונים את הנורמות הישראליות, תוך הבנה שלא נכון להשוות נורמות ישראליות לאלה של ארה"ב" (עמ' 230 שור' 6-11 לפרו').

הוסיף וציין פרופסור זומר כי גרסה זו היא גרסה ניסיונית אשר טרם "שוחררה לשימוש מסחרי" וכי הוא עצמו קיבל עותק של השאלות על בסיס טובה אישית ממנהל המעבדה באוניברסיטת חיפה.

לטענת ב"כ הנאשם כי גרסת ה-MMPI-A הינה גרסה ניסיונית שאינה מיועדת לשימוש בבית המשפט השיב כי אומנם זו גרסה ניסיונית אולם סבר כי בממצאים יש עניין, גם אם הגרסה בתהליכי פיתוח ובית המשפט ייתן לה את המשקל הראוי (עמ' 244 שור' 2 לפרו').

יצוין כי בתשובה לשאלה, אישר העד כי הועבר אליו דו"ח מהעובדת הסוציאלית שטיפלה במתלוננת, הגב' עדי אדלשטיין, לפיו, המתלוננת הגיעה למכון "אופק" בשנת 2010, על פי הפניית פרופ' אלן אפטר עם הבחנה כי "המדובר בהפרעת אישיות גבולית", ואולם, לדבריו לא נתן לכך משמעות "קרדינאלית" כהגדרתו.

בתקציר העובדות שתוארו בראיון האבחוני ציין, כי לדברי המתלוננת:

"היא נפגעה על ידי אביה ככל הנראה כבר מכיתה א' וזאת משום שהפלאשבקים (זיכרונות הבזק) שלה, נושאים תכנים ותמונות מגיל זה ואילך. בסוף כיתה ד' החלו הוריה בהליכי פרידה. מאז ועד סוף לימודיה בבית הספר היסודי, עבדה אמה מחוץ לבית וע' הייתה מטופלת בעיקר על ידי אביה שהיה מובטל באותה עת ורביץ בבית באפס מעשה. לאחר פרידה זמנית של הוריה, התירה האם את חזרתו של האב לבית, כשהייתה ע' בכיתה ו', וזאת למורת רוחה של הילדה. לאחר חזרתו הביתה שב האב לפגוע בע'. לדבריה, מצבה הנפשי החל להתדרדר בכיתה ח' ומאז התקשתה להתרכז ולהתמיד בלימודיה, תוך שהיא חווה רמות גוברות של כעס כלפי אמה, וזאת בלי שהבינה לגמרי את משמעות רגשותיה. באותה תקופה החלה בטיפול פסיכולוגי שבמהלכו חזרו חלומות ילדות ונדודי שינה מהם סבלה כילדה צעירה יותר. לדבריה, היו לה תמיד פלאשבקים בילדותה אך היא ניסתה להפחית מחשיבותם" (שם, בעמ' 3).

בפרק סיכום הממצאים, פירט פרופסור זומר מכלול של תסמינים נפשיים מהם סובלת המתלוננת ובפרק ה"אבחנה" ציין, כי מכלול התסמינים וההרכב המיוחד שלהם מתאימים לאבחנה של Disorder of Extreme Stress-NOS, הידועה גם כ - Complex Post-traumatic Stress Disorder.

כמו כן ציין, כי באבחנה הנ"ל מתקיימים גם "תסמינים מסויימים" של הפרעת אישיות גבולית, כפי שאבחן בשעתו פרופסור אלן אפטר. ולהוזה ידוע, כי ב- 70% מהאנשים המאובחנים כסובלים

מהפרעת אישיות גבולית, נמצאה היסטוריה של התעללות בילדות.

מסקנתו, כעולה מחוות הדעת, הינה כי המתלוננת "סובלת מתסמינים נפשיים העולים בקנה אחד עם מושא תלונתה" (שם, בעמ' 7).

בעדותו, נדרש פרופסור זומר, לאמור בחוות דעתו וזאת בתשובות לשאלות ב"כ המאשימה וב"כ הנאשם.

כך, בתשובה לשאלת באת כוח המאשימה, באשר ל"חיבורי הזכרונות, סימנים ופלאשבקים" על ידי המתלוננת והעדר "סיפור מסודר מההתחלה עד הסוף", השיב, "אני ער לזה שזה עושה אולי קושי בבית המשפט" ואולם, מנקודת מבטו כפסיכולוג, יש בכך כדי להוסיף נופך של אמינות בשל העובדה כי אין בפנינו "סיפור שהוא גדוש בפרטים, רהוט וללא כל קושי..." (עמ' 231 שור' 24 - 28 לפרו').

בהמשך עדותו, שב פרופסור זומר והביע את דעתו, כי המתלוננת סובלת מ PTSD (Post-traumatic Stress Disorder) והסביר כי מדובר בהפרעה נפשית ש-"מתפתחת לאחר חשיפה לאירוע בעל פוטנציאל טראומתי, אירוע מצית, מסכן חיים, אירוע שבו אדם נחשף למראות קשים... " (עמ' 232 שור' 8 ו- 9).

בתשובה לשאלת באת כוח הנאשם, אישר העד, כי חוות דעתו מתייחסת למצבה הנפשי של המתלוננת ביום הבדיקה, קרי, כחמש שנים מיום סיום התרחשות האירועים, וכי אינה מתבססת על חומר ראייתי מתיק החקירה או פרוטוקולי הדיון בבית המשפט עד לביצוע הבדיקה.

בנסיבות האמורות לעיל, לא יכול היה להתייחס לתמיהות ולפריכות, שלשיטת בא כוח הנאשם, יש בגרסת המתלוננת, אשר יש בהן כדי לערער את מידת המהימנות שניתן ליתן לגרסתה (כדוגמת כתמי דם על השמיכה, אשר אין להם תימוכין בעדות האם).

ה. ראיות ההגנה

ראיות ההגנה כללו את עדותו של הנאשם, וכן חוקרת הילדים המיוחדת הגב' יפעת פולק-כהן אשר היתה הראשונה לגבות את עדותה של המתלוננת.

על גרסת הנאשם ניתן ללמוד מאמרותיו במשטרה ועדותו בבית המשפט.

באמרה מיום **02/02/10** שעה 00:25 (ת/2) נחקר הנאשם בחשד לאונס המתלוננת "בשנת 2006" בהיותה קטינה מתחת לגיל 14, ותגובתו היתה "לא היה ולא נברא כזה דבר".

המש"ך וסיפר הנאשם באמרתו זו, כיצד בעודו כורע מול האח ומסדר קלטות ומכנסיו הופשלו מעט מאחור, באה המתלוננת ו"הכניסה" עיפרון ("חריץ של הישבן") משכך, השיב לה באותו האופן (שם, עמ' 2 שור' 33-39).

את תגובתו זו הסביר הנאשם ברצונו "להראות" למתלוננת כי המעשה שעשתה, אינו ראוי וכי אל לה לעשות זאת, לאחר, גם לא לאביה.

בהמשך, סיפר הנאשם כי באחד הלילות, לאחר אירוע העיפרון הנ"ל, ישן ב"מיטה הזוגית" שבחדרה של המתלוננת וזו ביקשה ממנו שלא לישון עירום והוא סרב, אך יחד עם זאת ציין, כי היה מכוסה בשמיכה, בעוד המתלוננת היתה מכוסה בשמיכה נפרדת ולבושה פיג'מה.

לדברי הנאשם, נהג לישון עירום כביום היוולדו מאז ומתמיד אף בטרם לידת המתלוננת.

בתשובה לשאלת החוקר:

"ש. היה ביניכם קשר אינטימי יותר?"

ת. לא חס וחלילה, לא חס וחלילה". (עמ' 2 שור' 65-66).

ובמקום אחר:

"ש. היו בינך לבין ע' (המתלוננת י' א') יחסי מין?"

ת. לא, אני לא זוכר מתי נתתי לה נשיקה על הלחי" (שם, עמ' 3 שור' 14-15).

בסיומה של חקירה זו, הנאשם שב ודחה את החשד שיוחס לו.

ביום **03/02/10** שעה 10:04 (ת/3) נחקר הנאשם בשנית באזהרה בחשד לביצוע עבירות מין שונות במתלוננת, בהיותה קטינה מתחת לגיל 12 ועל כך הגיב:

"[...] בגדול אני יכול להגיד ש- 99 אחוז לא מקובל עליי ולא עשיתי. את יכולה להגיד לי שגנבתי את הירח, תגיד לי מה עשיתי בהזדמנויות שונות ואני אגיב פר מקרה" (שם, עמ' 2 שור' 5-6).

באמרה זו, שב הנאשם וסקר בתשובות לשאלות החוקרת את הרקע המשפחתי שלו, עיסוקיו, מגוריו ומגורי אָם המתלוננת לאורך השנים, במקומות שונים.

לטענה כי היה מוריד למתלוננת את "מכנסיה ללא סיבה", השיב "חס וחלילה, לא היה ולא נברא", וכי מעולם לא חיתל או הלביש אותה, אולם כלשונו "מצד שני ישנתי איתה, התקלחתי איתה, הרמתי אותה על הכתפיים, יצאתי איתה לטיולים, שחיתי איתה. הדבר היחיד שאני זוכר וסיפרתי היה שינה בערום, הסיפור עם העיפרון..." (שם, עמ' 3 שור' 74-77).

הנאשם, כאמור, לא התכחש למה שכונה "סיפור העיפרון", ושב וציין כי מעשה המתלוננת כלפיו "הרגיז" אותו וביקש "להראות לה כמה זה לא נעים".

משנשאל לטענת המתלוננת כי היכה אותה באגרופים וסטירות, טען כי לא היה כדבר הזה וכי בבית הספר בכפר סבא בו למדה נודעה כ"בעייתית, והיה לה פה" וכי "היתה חוטפת מכות" ולמעשה, כלשונו "עשתה שיפטינג עליי כי אני אבא שלה והייתי צריך להגן עליה ולא הגנתי כי לא הייתי שם..." (שם, עמ' 4 שור' 130-131).

יאמר, כי באמרתו זו הכחיש הנאשם אחת לאחת את שייחסה לו המתלוננת בהודעותיה במשטרה, בכלל זה, פגיעה מילולית, פיזית ואחרת בעלת אופי מיני וכד'.

כמו כן, משנשאל כמה פעמים ישן במיטת המתלוננת השיב "פעם אחת", אותה פעם בה נתבקש על ידה שלא לישון ללא תחתונים ולא נעתר לבקשתה זו ונותר שוכב במיטה, מתכסה בשמיכה שכיסתה את גופו, תוך שהוא צמוד לקיר, ולא ניתן לראות אם הוא עירום אם לאו, בעוד המתלוננת ישנה עם פיג'מה בצידה השני של המיטה.

באשר לטענת המתלוננת שהוטחה בפניו, כי חשה את איבר מינו בין רגליה ועוד, טען הכיצד גרושתו "לא שמעה את הדברים האלה", ובהתייחס למתלוננת:

"[...]אם אני עשיתי את מה שהיא מתארת, היא היתה צריכה לקפוץ מהמיטה. כי ע', אבא שלה עושה לה את זה, באופי שלה היתה צריכה להרים את כל הבניין, בפרט שזה קרה יותר מפעם אחת שזה היה ואני טוען שזה לא היה והיא לא אמרה את זה לאף אחד? איך יכול להיות? אם אני פגעתי בה צורה הזו, מישהו היה צריך לדבר איתי על זה. ע' המשיכה לקיים איתי ועם המשפחה כולה מערכת יחסים תקינה. הייתי בטויל איתה וחברה טענו שהיה גנב אצלם בחדר וע' ביקשה שאני אישן אצלה ואני ישנתי לידה על מזרון על הרצפה והיו עוד הורים. זה היה אחרי המקרה הזה. ע' טוענת שיש סימנים שאני החדרתי את איבר המין שלי לאיבר המין שלה?

ש. לדברי ע' היא זוכרת שהיא ישנה, אתה היית גוהר מעליה, מפשיט אותה, פותח לה את הרגליים, מחדיר לה את איבר מינך לאיבר מינה, ומקיים איתה יחסי מין. זה כאב לה. מה יש לך להגיד?
ת. אני המום. אני המום. לא היו דברים מעולם. אני רוצה להיבדק על זה במכונת אמת. אני מוכן גם בהיפנוזה ואני לא אעבור על זה לסדר היום. אני מבקש מכם סיוע במקרה הזה.
ש. איזה סיוע אתה רוצה?

ת. בדיקת פוליגרף. אני לא מוכן לעבור בשתיקה על הדבר הזה. אני עשיתי דבר כזה לבת שלי? אני מעדיף לקפוץ מהגג ולא צריך את החיים האלה. אחרי זה היא המשיכה להיות איתי בקשר? עשיתי לה בת מצווה אצל ההורים שלי, שיפצתי לה את החדר, נסעתי איתה לרוג'ר ווטרס, אני עשיתי את זה והיא שתקה? אתם בדקתם אם היא בתולה או לא בתולה? האם היא חיה עם מישהו? האם היא מקיימת יחסי מין? זה לא יפריע לי אבל היא יכולה לטעון שאני עשיתי את זה בגיל 12. אני מבקש מכם את הסיוע הזה. כל הדברים האלה קרו כשנילי הייתה בבית. אין מצב שנילי לא הייתה בבית בלילה. זה הכל היה בכרכור? כי אחר כך בכפר סבא זה נגמר" (שם, עמ' 6 שור' 186-187 ועמ' 7 שור' 188-203).

בחקירתו זו, לא התכחש הנאשם כי מערכת יחסיו עם אָם המתלוננת היתה "מערכת מעורערת", כלשונו, ושב ודחה כל טענה בדבר פגיעה מינית במתלוננת, ובתשובה לשאלת החוקר האם המתלוננת היתה מתפשטת תוך כדי שינה או שהפשיט אותה טען כי לא היו דברים מעולם.

כך, גם נשאל בדבר רצונה של המתלוננת "לנקום" בו, שאז די לו היתה טוענת כי היכה אותה, השיב כי יש לה דימיון מפותח מאוד ו"להיכנס לפסיכולוגיה של ע' זה ימים שלמים. אני מודיע לך שמשכו אותה בלשון גשר ושלוותה" וכי יתכן כי הרקע לטענותיה, רצונה שלא לשהות בבית ו"לקיים בעלות על החיים שלה" זאת לנוכח התנגדות האָם ליציאתה

לפנימייה, וכי באופן זה, היא למעשה "ניטרלה" אותו מגרושתו, כלשונו "היא שיחקה אותה" (שם עמ' 11 שור' 368-369).

בפתח עדותו בבית המשפט, סיפר הנאשם על עצמו כי כיום הינו כבן 60, בן למשפחה מוותיקות ישוב באזור השרון, למד אלקטרוניקה וניהל פרויקטים בתחום הבניין. כיום הינו מובטל, ועל פי הגדרתו "אינו מנהל" את חייו, ומזה כשש שנים חי במסכת של חוסר וודאות.

בהמשך סיפר, כי נישא לאם המתלוננת ב- 1993 וכי זו האחרונה, הינה בתם היחידה. הם התגרשו בשנת 2004 והמשיכו לחיות יחדיו עד לחודש ... 2005, עת "הועזב" לבית הוריו כאשר בשלב מאוחר יותר, נתבקש על ידי גרושתו ו"בהסכמת" המתלוננת לשוב ולהתגורר יחד עמן בישוב בו התגוררו.

ב"כ הנאשם הפנה את הנאשם למעשים המיוחסים לו בכתב האישום וביקש את תגובתו, והלה, שב והכחיש את המיוחס לו תוך שימוש פעם אחר פעם במילים "לא היה ולא נברא".

לגרסת הנאשם, על דרך הכלל הינו ישן במיטתו "ערום לחלוטין", וזאת מטעמי נוחות ואולם, נהג לפשוט את בגדיו התחתונים רק לאחר היכנסו למיטה, כאשר על גופו שמיכה.

הנאשם לא הכחיש כי בכיתה ו', פנתה המתלוננת לאמה וביקשה כי לא יישן ללא תחתונים במיטתה, ולאחר ששמע את הדברים, קישר בקשה זו עם לימודיה של המתלוננת "חינוך מיני" בבית הספר, וכלשונו "בבוקר נפל לי האסימון, ומאותו יום לא ישנתי וגם לא התקרבתי לע" (עמ' 260 שור' 10 לפרו').

בהתייחס לטענה כי נהג במהלך מספר חודשים לישון עם המתלוננת באותה מיטה, כשהוא ערום ונצמד אליה בגופו, שב על אמרתו כי "לא היה ולא נברא" וטען כי הוא נוהג לישון בביתו ערום תוך שהוא נכנס תחילה עם בגדיו למיטה, ולאחר מכן, תוך שהוא מכוסה "מכף רגל עד ראש" הוא פושט את בגדיו, וכי, פעם אחת בלבד ישן באותה מיטה תוך שפשט את בגדיו, כמתואר לעיל, והיה מתחת לשמיכה נפרדת מזו של המתלוננת.

כך גם בהתייחס למיוחס לו כי נהג לסבן את המתלוננת תוך שהוא מתעכב על איבריה האינטימיים לשם סיפוק וגירוי מיני, טען:

"לא היה ולא נברא. לא סיפוק מיני ולא שום דבר. עד גיל 3 כאבא רחצתי אותה, אבל מה, ואז צריך לנקות את האיברים המוצנעים של ילד, כי זה חלק מהעניין, היא היתה ילדה שובבנית והשתוללה בחול, אז לפעמים רחצתי אותה. ברור שנגעתי במקומות מוצנעים, סליחה. קשה לי".

.....

רחצתי אותה באמבטיה. בשלב מסוים היא היתה כל כך עצמאית שהיא התקלחה לבד ולא רצתה שיקלחו אותה.

ש. עד איזה גיל קילחת אותה?
ת. ינקות, 3-4, כמו כל אבא שרוחץ את הבת שלו.
ש. ע' גם טוענת שבמספר מקרים ליטפת אותה את גופה באופן שעשה לך גירוי וסיפוק מיני?
ת. לא היה ולא נברא. אני רוצה לחדד כי אני בא ממשפחה די צנועה אז מחוות אינטימיות לא נהוג לא לחבק ולא לנשק" (עמ' 261 שור' 16-28 לפרו').

הנאשם נשאל על ידי בא כוחו את השאלה המתבקשת:

"ש. מאשימה אותך בתך בדברים הכי קשים שיש עלי אדמות למה שתעשה את זה.
ת. היא כועסת עליו אני חושב. יכול להיות שבצדק. אולי לא הייתי האבא הכי טוב בעולם, אבל מזה דברים קשים שנאמרים פה (נושף) אני כופר בכל מה שנאמר פה".

ובמקום אחר:

"אני השקעתי אבל גם הייתי לא בסדר. אולי לא נתתי מספיק תשומת לב או הייתי נוקשה בכלל החינוך שקיבלתי. אבל להגיע למצב שלתאר מעשים שלא יכול לתאר - לעולם לא" (עמ' 264 שור' 6-7 לפרו').

משנשאל הנאשם באשר למעשים המיוחסים לו בסלון הבית, לפיהם, היה מלטף את גופה ומפשיט את המתלוננת, חזר על תשובתו כי לא היה ולא נברא, הוסיף "לא יכול להיות דבר כזה" והסביר, כדלקמן:

"כי ע' זה לא היה קורה לה, היא לא היתה נותנת שזה יקרה, מה, ילדה בת 12 כמעט... מעשים שאתם מתארים ולא סיפרה לאמא שלה? לכל גורם טיפולי אחר בבית הספר? כשהיו בעיות בבית ספר היא היתה בפגישות יחד עם נילי" (שם, שור' 30-32 לפרו').

הנאשם בעדותו הביע את תחושתו הקשה מהמצב אליו נקלע, לדבריו, לאחר שנטען כלפיו כי "התעלל" בבתו/במתלוננת (לגרסתו תחילה אף לא נאמר לו כי המדובר ב"התעללות מינית"), ולפיכך, ניתק קשר עמה מאחר ולא רצה להרגיש "מאויים" כהגדרתו, מה גם שהורחק למעשה משנאמר לו על ידי גרושתו כי המתלוננת אינה מעוניינת כי יבוא לבקרה. משכך, כיבד את רצונה והעדיף "להתנתק".

עוד הוסיף, כי עובדת אשפוזה של המתלוננת בבית החולים לבריאות הנפש "שלוותה" היתה דבר מאוד חריג ומטריד, חש "לא טוב עם הסיטואציה" לא קיבל תשובות מאף אחד, ואף אחד לא אמר לו מה קורה למעשה.

ניתן לסכם את עדותו של הנאשם בתשובתו לשאלה המוטחת בפניו והמתייחסת לפגיעות המיניות להן טוענת ומייחסת לו המתלוננת, ועל כך הוא משיב:

"אין לי שמץ של מושג ממה זה בא. אני עוד פעם אומר אני בחיי לא הרמתי עליה יד, ולא אמרתי מילים בוטות כן, פעם אחת אמרתי מילה שהשתמשו בה בבית הספר 'זבל' כי בבית הספר היו אומרים אחד לשני הילדים את המילה זבל, אז פעם אחת אמרתי לה את המילה הזו" (עמ' 280 שור' 19-21 לפרו').

חוקרת הילדים, הגב' יפעת פולק-כהן

הגב' פולק הגדירה עצמה כ"חוקרת ילדים מיוחדת" במשרד הרווחה ת"א - מרכז. מועסקת בשירות משנת 1998 ומדריכה בשירות משנת 2003, בעל תואר שני בעבודה סוציאלית, חוקרת ומדריכה בשירות לחקירות ילדים.

העדה הבהירה כי הינה חוקרת ילדים שנפגעו, על פי החשד, בעבירות מין, בתוך המשפחה או אחרים, עד גיל 14 כאשר ההתייחסות לחקירות מיוחדות הינה לאוכלוסיה חדשה יחסית, הנכללת בתחום האחריות של השירות, של אלה עם הנמכה קוגניטיבית, פיגור שכלי ללא הגבלת גיל וכי ההסמכה לחקירות מיוחדות הינה קורס אשר משכו שנה וחצי.

בעדותה בבית המשפט אישרה את המסמכים שנכתבו ונערכו על ידה, בכלל זה, חקירת המתלוננת בפברואר 2008, וכן טופס "סיכום עדות" ובו הערכת מהימנות.

אקדים ואציין, כי באת כח המאשימה טענה בטרם מתן עדותה של עדה זו כי מאחר והמתלוננת העידה בבית המשפט בגיל 18 ומשזו מסרה עדות מלאה, אזי, לשיטתה "הערכת המהימנות" על ידי העדה "לא רלוונטית" כהגדרתה.

לנוכח המחלוקת שנפלה בין באי כח הצדדים, אתייחס לכך בהרחבה בפרק הדיוני של הכרעת הדין.

בעדותה בפנינו, נדרשה הגב' פולק, מטבע הדברים לפעולות החקירה אותן ביצעה, השלמות חקירה אותן ביקשה כי יבוצעו (נ/1), כמו גם לקביעותיה כפי שבאו לידי ביטוי במסמך שבמחלוקת מיום 05/08/08 ובו "הערכת המהימנות" ובסיומו התירה בעת ההיא את עדותה של המתלוננת בבית משפט (נ/4).

תחילה, נדרשה חוקרת הילדים לאשר ציינה בטופס "סיכום העדות", במילים: "מאחר ומדובר בהליך של חקירה בספק" (נ/1 עמ' 7 פסקה 6), וציינה כי "הליך" זה אינו שכיח ולהערכתה, המדובר ב- 5% מכלל החקירות הנערכות ומתייחס למקרים בהם "יש מלל רב שהילד מוסר, יש האשמות אבל יש קושי בהערכת הדברים, קושי בהערכת המהימנות", ואז, מתבקשות פעולות חקירה נוספות.

משנדרשה לנאמר על ידי המתלוננת עם תחילת חקירתה "אבא שלי הרביץ לי ואנס אותי" ציינה כי באמירה שכזו, היבט של מגמת הפללה ואינה מאפיינת ילדים המתארים מסכת של התעללות מאחר ו"החשיפה נמסרת באופן הדרגתי".

בהתייחס להודעתה של המתלוננת בפניה, ציינה, כדלקמן:

עמוד 34

"אני יכולה לומר שבמפגש היחיד שהיה לי עם ע', היתה מגמת הפללה מאוד ברורה, זה בא לידי ביטוי בצורה שלא ניתנת לא יכולה להתפרש לשתי פנים, אמירות מאוד קשות ומאוד ברורות כלפי שני ההורים
[...]

ת. מגמת הפללה זה שהילד מביע במלל ברור איזה רצון לפגוע באופן כלשהו באדם עליו הוא מתלונן" (עמ' 283 שור' 31 ועמ' 284 שור' 1-2 לפרו').

ובהמשך באשר לתוכנה של המילה "הפללה", נשאלה:

"ש: [...] הסברת שמגמת הפללה זה כשילד מנסה בדבריו לפגוע במי שפגע בו, ואנו שואלים בהקשר למונח הפללה, מה תוכנו בעינייך. האם הוא רוצה לפגוע בפוגע ולכן יש לו מגמת הפללה בדברים אמיתיים שנעשו בו או בדברי עלילה? מה את מתכוונת".
ת: בדברי עלילה". (עמ' 284 שור' 15-19 לפרו')

עוד הבהירה העדה, בהתייחס לדבריה של המתלוננת בפניה על "פלאשבקים וקטעי זיכרון", כי לדברים לא היה רצף נרטיבי של אירוע של הזיכרון מבלי לפרט אירועים או פרטים שוליים. לא היה "קונטקסט", כהגדרתה.

כך, גם בהמשך עדותה, ציינה כי בהודעתה של המתלוננת "היו הרבה חלקים" ואולם, לא היה שום תיאור של אירוע, היו הרבה קטעי אירועים, חלקי אמירות תוך שימוש רב ביותר במילים "לא זוכרת".

בתשובה לשאלת באת כח המאשימה הבהירה חוקרת הילדים את עמדתה, כדלקמן:

"[...] בסופו של דבר, מה שאני קיבלתי בעדות זה ... היה רשימת 'מכולת' של פגיעות האחריות המקצועית שלי היתה לכתוב את הערכה באופן המורכב שאני כתבתי ואני גם לא יכולה לנתק את כל מה שנמסר לי בחקירה, מהחשיפה המאוד בעייתית שהיתה" (עמ' 288 שור' 29-32 לפרו').

עוד הביאה העדה את התבטאויותיה של המתלוננת כלפי הוריה אשר היה בהם ביטוי לאי שביעות רצון גדולה מתפקודם, בכלל זה התבטאויות קשות כלפי האם: "הוצאתי אותה לא בסדר, היא מעצבנת אותי" ובהמשך "לא היתה בכלל בתור אמא, הנוכחות שלה מפריעה לי, אני מוציאה אותה לא בסדר על כל דבר" (עמ' 289 שור' 15 ועמ' 290 שור' 4-5 לפרו').

בסיכומו של דבר, סיכמה את עדותה באומרה: "שיתכן מבחינת רצף ההשערות, על רקע האופן שבו הדברים נמסרו על ידי ע', אני לא פוסלת אפשרות שע' ניסתה בכל דרך לשכנע את אמא שלה לצאת לפנימייה".

ובתשובה לשאלת ב"כ הנאשם:

"ש. ולכן היא הטילה את אותה פצצה?

ת. כן". (עמ' 291 שור' 22-24).

הערכת מהימנות של חוקרת הילדים

חוקרת הילדים הגב' פולק-כהן ציינה, כי לאחר עיון מעמיק בתמלולי החקירה, חקירת חברותיה של המתלוננת ועיון בעדויות האם והמחנכת, סיכמה את הערכתה באשר למהימנות עדות המתלוננת.

בשל חשיבות הדברים אצטט כלשון הכתוב וזאת, כדלקמן:

"אני מתקשה להעריך את מהימנות עדותה. ראשית, ע' מסרה בעדותה האשמות חמורות שנותרו כותרתיות. ע' התקשתה לתאר אירועים ספציפיים והדפה כל ניסיון שלי לעבות את עדותה בפרטים משמעותיים נוספים, כך שדבריה נמסרו באופן סקריפטי ונותרו שלדיים וממוקדים בחלקים שמתייחסים לפגיעה.

בנוסף עדותה של ע' כוללת אמירות משמעותיות שלא פותחו דיין ומעלות סימני שאלה באשר לאותנטיות האירועים, כגון: "הכל מבחינתי היה חלום", "תמיד הייתי בהרגשה שמטריד אותי", "פתאום הבנתי, לא יודעת אפילו איך".

הקושי מתעצם על רקע מגמת ההפלה הברורה שיש לע' הן כלפי אביה ("אבא - י.פ.כ) הורס לנו את החיים בדרכים שלו", "אף פעם לא הרגשתי שהוא באמת אבא", "אגואיסט" והן כלפי אימה "אמא אף פעם לא הייתה שם בשבילי - רואים מה יצא מזה", "לא עשתה עבודה טובה בכלל בתור אמא", "יש באמא משהו שנורא מעצבן אותי...דאגתי שלא תצא בסדר", "אני מרגישה מוזנחת".

כ"כ, אי אפשר להתעלם מנסיבות החשיפה שהינן מאוד בעייתיות והפוטנציאל לזיהום העדות. היינו מצפים כי ע', שיצרה קשר אמון עם המטפלת שלה ב"גשר", הייתה חושפה בפניה את האירועים במיוחד לאור הקשר המורכב שיש לה עם אימה, אולם ע' עיבדה עם המטפלת אפשרות של מעבר לפנימייה ומשאימה התנגדה לכך נחרצות, סיפרה לה, לאם ולא למטפלת: "אמא - י.פ.כ) אמרה שהייתה בפנימייה, אמרתי לה שאין לי למה להתגעגע...לא זוכרת איך הגענו לאבא".

לבסוף, קיימים פערים וסתירות בין פרטים שעלו בעדותה של ע' לבין פרטים שעלו בעדותה של אימה שלא יושבו. לאור כל האמור לעיל, מהאופן שבו מסרה ע' את עדותה, ישנו קושי בהבנת האירועים ומהות הפגיעה ולא ניתן להעריך את מהימנות דבריה" (נ/4).

בסיכומי של דבר כאמור, התירה חוקרת הילדים את העדת המתלוננת בבית משפט והמליצה כי היה והעדתה תתקיים לאחר שתעבור את גיל 14, תלווה ע"י פרויקט ליווי נפגעי עבירה של המועצה לשלום הילד.

ו. דין

לנוכח הגרסאות המנוגדות והסותרות לחלוטין זו את זו, גרסת המתלוננת מחד גיסא, וגרסת הנאשם מאידך גיסא, עלינו להלך בנתיב הצר של ראיות הצדדים בזהירות רבה שמא תיפול תקלה מתחת ידינו.

לא בכדי סקרתי בהרחבה את ראיות באי כח הצדדים ולעיתים תוך ציטוט מדברי העדים בהודעותיהם ובעדותם, ככתבם וכלשונם.

ההכרעה בתיק זה, אינה קלה כלל ועיקר מהיות עדות המתלוננת "עדות יחידה". אנו נדרשים לזהירות והקפדה רבה בבחינת הראיות שהונחו בפנינו, שכן עבירות מין על פי אופיין מבוצעות דרך כלל ב- ד' אמות.

אין חולק על כך שבית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירת מין על סמך עדותו היחידה של הנפגע, ובלבד שיפרט מה הניע אותו להסתפק בעדות היחידה.

על משמעות "עדות יחידה" במשפט הפלילי והקושי שעובדה זו מציבה בהכרעה בתיקי עבירות המין, יפים לעניינינו דברים שנאמרו בע"פ 288/88:

"עבירות מין זכו בפקודה להתייחסות מיוחדת הנובעת מעצם טיבן וייחודן: עבירות אלה מבוצעות בצנעה ומבלי שתהיה בדרך כלל אפשרות להעיד עדי ראייה להתרחשויות. מאפיין זה, שתי פנים לו: מחד גיסא יקשה על קורבן עבירת מין למצוא עדים שיעידו ויחזקו את גרסתו ומאידך גיסא עלול 'קרבן' כביכול בעבירת מין לטפול עלילת שוא, בעוד ש'החשוד' יתקשה להתגונן כלפיה אם תידרש תוספת לעדות 'קורבן' " (פלוני נ' מדינת ישראל פד' מב(4) 45 בעמ' 48).

לשיטת ב"כ המאשימה, חומר הראיות מלמד על מתלוננת "צעירה, פגועה מאביה" המספרת כי ביצע בה מעשה אינוס, מעשים מגונים ומספר מעשי תקיפה, בהיותה ילדה צעירה, ויש להרשיע את הנאשם בדין על בסיס עדות המתלוננת אותה ביקשה לראות כ"אמינה ועקבית".

באת כח המאשימה הוסיפה וטענה כי "חיזוקים" לגרסת המתלוננת יש לראות במצבה הנפשי ("תסמינים מובהקים לפוסט-טראומה"), בעוד שלגישתה, התנהלות ועדות הנאשם בבית המשפט, מעוררים תהיות וחוסר אמון.

מנגד, לטענת ב"כ הנאשם, בבסיס יחוס המעשים הנטענים בכתב האישום נגד הנאשם, מצויות בעיותיה הרגשיות של המתלוננת על רקע התפרקות זוגיות הוריה, טענותיה בדבר הזנחתה, שהתבטאו בכעסים והתפרצויות כלפי שניהם.

הידרדרות מצבה של המתלוננת (תחושות של דיכאון וכעס בבית הספר), הביאו את אמה לקחתה לאבחון וטיפול ב"מרכז גשר", שם הוצע לשלבה במסגרת פנימייתית חוץ ביתית (עוד בטרם חשפה בפני מי מהמטפלים במקום את סיפור המעשים אותם היא מייחסת לנאשם).

טוען ב"כ הנאשם, כי בשל התנגדות נחרצת של האם למעבר לפנימייה, התעורר ויכוח בינה לבין המתלוננת, במהלכו הטיחה המתלוננת באמה, לראשונה, כי הנאשם פגע בה מינית.

יוצא אפוא, כי לשיטת ההגנה, טענות המתלוננת כלפי הנאשם שימשו בידה "כלי" ליציאה מן הבית, כפי שחפצה מלכתחילה.

הוסיף וטען ב"כ הנאשם כי קיים פער בין גרסת המתלוננת כפי שנמסרה תחילה לחוקרת הילדים המיוחדת יפעת פולק-כהן, גרסה אשר על פי הגדרתו, היתה "דלה" מבחינה ראייתית, רצופה בפרטים קטועים לבין זו שנמסרה על ידי המתלוננת כעבור שנתיים ואזי אז ידעה לתאר "מעשים באופן מדויק ומעובה", תוצאת "הכתמת" גרסתה וזיהומה, דבר אותו הוא מייחס למה שהוא מכנה "גורמים כאלה ואחרים".

לנוכח הקוטביות שבגרסאות הצדדים, לא בכדי בחרנו לא אחת לשאול שאלות הבהרה את העדים שבאו בפנינו בין אם המדובר במתלוננת, בנאשם ועדים אחרים, על מנת לרדת לחקר האמת, ככל שניתן.

אפנה תחילה לבחון את המסגרת הנורמטיבית המתחייבת כאשר, בנסיבות העניין, בפנינו "עדות יחידה".

מתוקף סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח משולב] תשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), ניתן לבסס הרשעה על בסיס "עדות יחידה" של קרבן עבירת מין, ובלבד שבהכרעת הדין תובא הנמקה העומדת בבסיס אימוצה של עדות שכזו.

סעיף 54א(ב) לפקודה הנ"ל קובע כדלקמן:

"הרשיע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין התשל"ז 1977, על פי עדות יחידה, של הנפגע יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו".

חובת הפירוט - ההנמקה החליפה את דרישת "הסיוע" שנדרשה בעבר כתוספת ראייתית לעדות קורבן עבירת מין לצורך הרשעת נאשם כנאמר בע"פ 993/00:

"מלשון הסעיף עולה כי בית המשפט רשאי להסתמך על עדות יחידה של מתלוננת, ובלבד שיפרט מה הניע אותו להסתפק בעדות זו. זוהי דרישת 'ההנמקה המיוחדת' שתפסה את מקומה של דרישת הסיוע שנדרשה בעבר לשם הרשעה בעבירת מין (ראה, למשל דברי השופט אריאל בע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל (להלן - עניין גנדור [1]), בעמ' 48-49). בהיעדר דרישת סיוע יכולה הכרעת-הדין להיות מושתתת על ממצאי המהימנות שקבע בית-המשפט ועליהם בלבד. אשר-על-כן מידת הזהירות מחייבת כי ההנמקה תהא "ממשית". "... ככל שהעדות העיקרית 'לשה' יותר, תידרש הנמקה 'ממשית' יותר...". (י' קדמי על הראיות (להלן: קדמי [43]) (כרך א'), בעמ' 159). למידת הפירוט הנדרשת לשם עמידה בחובת ההנמקה לא נקבע שיעור, והדבר ייקבע על פי הנסיבות (ראו ע"פ 4043/93

פלוני נ' מדינת ישראל [2], בפיסקה 1 לפסק-דינו של השופט טל). עם זאת ברור כי כאשר התרשמותו של בית-המשפט מהימנות המתלוננת נתמכת בראיות חיצוניות - די בכך כדי לספק את דרישת ההנמקה (קדמי (כרך א') [43], בעמ' 162). כך, למעלה, נקבע כי תלונתה המיידית של מתלוננת או העובדה שהגיעה נרגשת ופרועה בעת הגשת תלונתה די בהן כדי לספק את אותו חיזוק הנדרש לשם עמידה בדרישת ההנמקה (עניין גונדר [1], בעמ' 50). מכוח קל וחומר, הגורמים הראייתיים שנקבעו בעבר כמספקים את דרישת הסיוע יספקו גם את חובת ההנמקה שבאה במקומה" **[נור נ' מדינת ישראל, פד"י נו(6) 205 בעמ' 216]**.

במהלך שמיעת הראיות נחשפנו כאמור לסיפורו של תא משפחתי שעבר משברים קשים ביותר, על רקע חיים במצוקה כלכלית קשה, גירושי ההורים וטענות המתלוננת בדבר הזנחתה.

על אותה "טלטלה" משפחתית, יש להוסיף את טענות המתלוננת המייחסת מעשים חמורים ביותר של פגיעה מינית מצד הנאשם, לאורך שנים ובתדירות גבוהה ביותר ("כמעט כל לילה", כלשון כתב האישום) מהיות המתלוננת רכה בשנים עד הגיעה לגיל 13, עת סיפרה על המעשים לראשונה לאמה, למחנכת, לפסיכולוגית שטיפלה בה ולשתיים מחברותיה.

מערכת היחסים הבעייתית ששררה בין בני המשפחה "מהלכת" לה כ"צל" בין הראיות שבאו בפנינו, כפי שסקרתי לעיל בהרחבה.

כעולה מן האמור לעיל, יכול ובית המשפט ירשיע נאשם בעבירת מין על בסיס "עדות יחידה" של קרבן העבירה, ללא כל תוספת ראייתית בכפוף לחובת ההנמקה.

חובת ההנמקה פנים שונות לה והפסיקה התייחסה להיבטים ראייתיים שונים אשר היה בהם כדי מילוי חובה זו.

כך למשל, נקבע כי די במתן אמון מלא ומפורש בגרסת הקרבן על מנת למלא אחר חובת הנמקה זו (ע"פ 9902/04 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 16/07/07]). הימצאות תמיכות חיצוניות לעדות המתלוננת כדוגמת בדיקה רפואית ולפיה, המתלוננת אינה בתולה משנשללה אפשרות אחרת פרט לעבירות מין לאובדן הבתולין, ובצירוף התנהגות הנאשם לאחר שנתפס, ובריחתו מהארץ (5187/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, דינים עליון, נז', 369). מתן אמון מלא בעדות מתלוננת על פי התרשמות מן האופן בו מסרה את עדותה בצרוף גורמים ראייתיים תומכים כדוגמת שקרי נאשם (ע"פ 4043/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, דינים עליון, לה', 353) ועוד.

כפועל יוצא מן האמור לעיל, אפנה לאמור בסעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א 1971 המתייחס למשקלה והערכתה של עדות וקביעת מהימנותו של עד, בכלל זה, עדות מתלוננת בעבירות מין:

"ערכה של עדות שבעל פה, ומהימנותם של עדים הם עניין של בית המשפט להחליט בו, על פי התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט".

אף לעניין האמור לעיל קיימת התייחסות נרחבת בפסיקה באשר לחובת הזהירות הנדרשת בהערכת מהימנות על פי התנהגותם של עדים ו"אותות האמת" המתגלים במשך המשפט.

כך נקבע, בע"פ 6378/95:

"מהימנות גרסה היא בסיס אפשרי להרשעה כאשר מהימנות היא, בעיני בית המשפט, למעלה מספק סביר. אך במה דברים אמורים, כאשר אין בשאר הנסיבות כדי לפחת במידה רבה מהאמון הזה. נראה לי, בכל הכבוד, שהסתירות והתמיהות שבגרסת המתלוננת מקלישות במידה רבה את האמון שניתן בה. יש לזכור שלאחר שהוסף סעיף 54א' לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א 1971, ובוטל הצורך בסיוע לעדות יחידה בעבירות מין, דרושה זהירות שלא יורשע אדם חף מפשע. בעניינינו, נראה לי שלא היה זה בטוח להשתית את הרשעת המערער על עדותה היחידה של המתלוננת, הלוקה, כאמור, בסתירות ובתמיהות" (ברוק נ' מדינת ישראל, פד"י מט(5), 278).

על רקע האמור לעיל אבחן את הראיות שבאו בפנינו כאשר אומר כבר עתה כי במקרה דנן, איני סבור שיש להרשיע את הנאשם על בסיס עדותה של המתלוננת בתוספת אותם "חיזוקים" להם טוענת באת כח המאשימה.

תיאוריה של המתלוננת באשר למעשים שבוצעו כלפיה, הינם קשים יותר ומזעזעים במיוחד כאשר מעשים אלה, על פי הנתען בוצעו על ידי אביה, הנאשם שבפנינו.

גרסת המתלוננת הינה כאמור כי לאורך שנים עוד מהיותה בכיתה ד' ואף קודם לכן ועד הגיעה לכיתה ו', כפה עליה הנאשם את עצמו ופגע בה מינית, בכלל זה, קיים עמה יחסי מין מלאים בתכיפות רבה, ולעיתים מידי לילה עת ישן עמה במיטתה, והיה אלים כלפיה, כמפורט במסכת העובדתית שבכתב האישום.

יוער כי לשאלת בית המשפט עד איזה גיל, לטענת המאשימה, החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת? השיבה באת כח המאשימה "גילאי ד', ה', ו'" והוסיפה כי למתלוננת "גם זיכרונות קודמים יותר אך זה במעורפל", כלשונה (עמ' 270 שור' 22-23 לפרו').

המתלוננת סיפרה על דבר המעשים בהיותה בת "13 וכמה חודשים" אף לגרסת באת כח המאשימה כי שנתיים לאחר שאלה הסתיימו.

הנאשם כאמור הכחיש את המיוחס לו ושב וטען במילותיו "לא היה ולא נברא", והוסיף כי קשה לו המחשבה, כי בתו מייחסת לו מעשים שכאלה.

בנסיבות העניין, ברור מאליו כי בפנינו גרסת המתלוננת שניתן לראותה כ"עדות כבושה" לנוכח התמשכות האירועים על פרק זמן לא מבוטל, בין אם המדובר בכיתות ד', ה', ו' עד לדבר לחשיפת המעשים הנתענים, ובין אם מדובר בפרק זמן

אף קודם לכך, מכיתה א' ואילך.

באת כח המאשימה מודעת ל"שיהוי בהגשת התלונה", כהגדרתה, וביקשה לראות בעניינינו שיהוי שאיננו משמעותי, תוך שהפנתה להלכה בדבר "כבישת עדות" במיוחד כאשר הדברים אמורים בעבירות מין המבוצעות בקטינים, ועל אחת כמה וכמה, כאשר עבירות המין מבוצעות בתוך המשפחה.

אומר כי, לא אקפיד עם המתלוננת בשל עובדת היות עדותה "עדות כבושה" (גם אם לא ניתן להתעלם מכך), זאת לנוכח גילה הצעיר ומכלול נסיבותיה האישיות כעולה מהראיות שהונחו בפנינו.

יפים לעניינינו דברים שנאמרו בע"פ 2485/00:

"כבישת עדויות של קורבנות מעשי מין על אשר אירע להם הינה תופעה נפוצה ומוכרת בחלק גדול מעבירות המין. הדבר מוכר במיוחד בעבירות מין המתבצעות בתוך המשפחה במסגרת מערכת יחסים מורכבת בין העבריין לבין קורבן העבירה. מימן נוסף נלווה לכך כאשר קורבן העבירה הינו קטין רך בשנים, אשר לעיתים אינו תופס את מלוא המשמעות של מעשה העבירה בסמוך להתרחשותו, אינו חזק מספק על מנת להתמודד כנגד הפוגע וחושש עקב פחד, בושה ומבוכה לחשוף את הדבר. לעיתים קרובות הוא גם אינו מודע לקיומם של גורמים חיצוניים למשפחה אשר יכולים להושיט לו עזרה ולחלצו ממעגל האימה בו הוא שרוי. הנסיבות המביאות קטין, קורבן עבירות מין במשפחה, לכבוש את עדותו הן אכן רבות ומורכבות, ולרוב הן אינן מונחות על פי היגיון וניתוח רציונלי של אדם בוגר. לכבישת העדות במצבים כגון אלה יש לרוב הסבר סביר המעוגן בנסיבות המיוחדות של העניין ובמציאות החיים שבה שרוי קורבן העבירה, ולכן אין בה כדי לפגוע באמינות גירסת המתלונן. ההסבר לכבישת העדות מאפשר לבית המשפט ליתן לעדות את משקלה הראייתי המלא כמתחייב מן הנסיבות (פלוני נ' מדינת ישראל פד"י נה(2) 918, בעמ' 926).

כמו כן, אפנה לדברים שנאמרו בע"פ 10830/02 ו- 10917/02:

"בכל הנוגע להגשת תלונה כנגד בן משפחה יש נסיבות בהן הנפגעת מהעבירה מצליחה לגייס את תעצומות הנפש הנדרשות להתלונן עוד בהיותה קטינה, ויש שיעברו עוד שנים רבות בטרם תבשיל אצל המתלוננת ההחלטה להגיש תלונה במטרה להביא לפתיחת הליכים פליליים נגד בן משפחה" (מדינת ישראל נ' פלוני תק-על 2004(1), 3581, עמ' 3589).

על כך יש להוסיף את ההלכה, כי אין בתלונה מאוחרת או בהתנהגות פסיבית של נפגע עבירת מין כשלעצמה כדי לפגום במהימנות (ראה: ע"פ 7595/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 1 בעמ' 12).

יש לומר כי על בית המשפט להחליט בכל תיק על פי המתלוננת שבפניו ולא על סמך קביעות כלליות נכונות ככל שתהיינה.

במקרה דנן, עדות המתלוננת מעוררת תהיות ותמיהות לא מעטות ותשובותיה לעיתים העלו סימני שאלה באשר להגיונם הפנימי של הדברים הנאמרים על ידה ואף לעצם נכונותם.

משכך, אני קובע כי התשתית הראייתית שהונחה בפנינו הינה חלשה ומעוררת ספק סביר במיוחד לנאשם בכתב האישום.

בחינת גרסת מתלוננת בעבירות מין, ובעיקר כשזו "עדות יחידה" מחייבת אותנו, כאמור, במילוי דרישת חובת "ההנמקה" וכבר נקבע כי "ככל שהעדויות העיקריות חלשה יותר תידרש הנמקה ממשית יותר" (ראה: ע"פ 993/00 **אורי שלמה נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205 בעמ' 216).

למצער, כך ניתן לראות את עדותה של המתלוננת נשוא תיק זה.

לעניין זה אני מוצא לנכון להפנות לנאמר על ידי כב' השופט א' א' לוי בע"פ **497/01**:

"הזהירות הנדרשת מבית המשפט בעת בחינתה של עדות יחידה מהסוג האמור היא דרישה שיש להקפיד בה שבעתיים כאשר אותה עדות היא של קטין, הואיל וניסיון החיים מלמד, שעד כזה, גם בהעדר מניע להפליל את הנאשם, יכול לשלב בעדותו דימיון ומציאות, ועקב כך להוביל את בית המשפט לתוצאה שגויה" (**פלוגי נ' מדינת ישראל** [טרם פורסם - מיום 07/02/2002]).

לא ניתן להתעלם מאשר גרם לאם המתלוננת לקחתה לטיפול ב"גשר"; לא היה זה בעקבות הידרדרות נפשית זו או אחרת, אלא, מה שנראה לה באותה עת כקשיים חמורים בלימודים, מבלי אזכור כלשהו לפגיעה מינית, פיזית או אחרת במתלוננת באותה עת.

כך גם המחנכת, שתיארה את המתלוננת עובר לטיפול ב"גשר" כמי שגילתה סימנים של חוסר מוטיבציה ללמידה, חוסר גבולות, תוקפנות ולמרות זאת, עדיין לדבריה "בבית הספר לא הבנו למה היא לוקחת אותה לשם, בהתחלה, כי זה נראה לנו קיצוני מידי" (ת/28 עמ' 2 שור' 27).

תהייה נוספת בגרסת המתלוננת מתעוררת מהעובדה כי במשך שנים של פגיעה מינית מתמשכת עד כדי התעללות של ממש, מינית, פיזית ואף נפשית, המתלוננת לא שיתפה את האם או כל גורם טיפולי אחר.

אני מודע לכך כי אחד ממאפייניה היחודיים של עבירת המין בקטינים בתוך המשפחה, הינו חשיפה מאוחרת, ואף דיווח מאוחר עד כדי שנים לאחר שהקרוב יוצא לבגרות. זאת, מאחר, והקרוב נתון בפרק זה של חיוו בשליטת ומרות מבצע המעשים ותלוי במידה רבה לחסדיו. משכך, אין בחשיפה המאוחרת כדי לפגום במהימנות העדות.

אולם, בעניינינו, יש להדגיש את העובדה כי הנאשם וגרושתו, אם המתלוננת למעשה, התגרשו שנים קודם לכן, וחי

בנפרד, כך, שלמשך תקופה ארוכה בטרם שב הנאשם להתגורר יחד עם המתלוננת ואמה (לפרק זמן קצר של מספר חודשים בטרם סיפרה המתלוננת על דבר המעשים לאמה) האם היתה הדמות ההורית היחידה שחיה לצד המתלוננת. משכך, נשאלת השאלה, הכיצד זו לא חלקה את סיפורה עם האם באותה עת, כשלא היה חשש ל"מוראו" של הנאשם עליה.

יתרה מזו, כפי שהמתלוננת מצאה לנכון לשתף את המחנכת, אזי, יהא מי שיטען כי העובדה שלא שיתפה דמות כלשהי במסגרת החינוכית או בכל מסגרת אחרת, אף היא כשלעצמה מעוררת תהייה וסימני שאלה רבים.

על כל אלה יש להוסיף את העיתוי שבחרה המתלוננת לגילוי המעשים המיוחסים לנאשם, בסיום ההליך הטיפולי של כשלושה שבועות במרכז "גשר". הליך טיפולי, בו שותפות פסיכולוגית, עובדת סוציאלית ואחרים. גם בפרק זמן זה ניתן היה לצפות שהמתלוננת תשתף, ולו ברמז בקורות אותה במשך שנים, על דבר המעשים, כבר בתחילתו של ההליך הטיפולי ולא עם סיומו, כאשר על הפרק עומדת למעשה אותה "פנטזיה" כהגדרת הפסיכולוגית, לעבור לפנימייה.

התמונה המצטיירת מהראיות שבאו בפנינו הינה כי ה"טריגר" לחשיפת המעשים, הינו עיתוי התנגדותה של האם לעזיבת הבית ולמעבר לפנימייה, כדברי המחנכת "דיברה הרבה על פנימייה מאז היותה בגשר. פנימייה מבחינתה יותר כיף מהבית" (ת/27 עמ' 2 שור' 32).

למעשה, המתלוננת השיבה בחיוב לשאלת הסנגור כי היתה מוכנה לעשות כל מה שאפשר כדי לצאת מהבית, להתרחק מאמה ולהגיע למסגרת פנימייתית (עמ' 52 שור' 8-9 לפרו').

לעניין זה, קיימת סתירה בין דברי המתלוננת כי במהלך שיחותיה הטיפוליות עם הפסיכולוגית לופו עלה רעיון מעברה לפנימייה ויחוס רעיון זה לפסיכולוגית, בעוד שזו האחרונה טוענת כי "לא זכור לי שאני הצעתי את הוצאתה לפנימייה, זכור לי שהיא העלתה את הפנטזיה סביב הפנימייה" (עמ' 165 שור' 21 לפרו').

האמור לעיל יש בו כדי להביא לבחינה זהירה ביותר של גרסת המתלוננת כמניע, לטפול על הנאשם את סיפור המעשים, ובלבד שסייע בידה לעבור לפנימייה. באותה מידה יהא מי שיאמר כי יש בדברים פן נוסף, והוא, כי לנוכח המעשים להם היא טוענת, בא רצונה לעבור לפנימייה.

באשר לרצונה זה של המתלוננת, ניתן ללמוד אף מהנכתב על ידי הפסיכולוגית הקלינית תלמה כהן והפסיכותרפיסטית עדינה ברקאי מעמותת "אחת ואחד מאיתנו", במכתב לפקידת הסעד:

"יש חשש שבמידה והאם לא תגלה שיתוף פעולה עם רצון ביתה לעבור לפנימייה, ולא תעשה את הנדרש בכדי לקדם את תהליך ההכנה, עלולה (המתלוננת י' א') מתוך ייאוש ורצון למשוך למצוקתה תשומת לב, לפגוע בעצמה בשנית".

גם בפנייה ללשכה לשירותים חברתיים בכפר סבא מתוארת המתלוננת כמי ש"לעיתים קרובות...פועלת באופן פרובוקטיבי והרסני כלפי עצמה".

אין חולק בדבר חשיפת המעשים על ידי המתלוננת לקראת סיום הטיפול הפסיכולוגי אותו קיבלה במסגרת המרכז והמחלוקת שנתגלעה בינה לבין אמה בדבר מעברה למסגרת פנימייתית, עת התנגדה האם נחרצות לעזיבתה את הבית, ולמעשה, קיבלה בהפתעה רבתי את ההצעה שגובשה בין המתלוננת לפסיכולוגית בדבר מעברה של זו למסגרת פנימייתית.

יוצא אפוא, כי קיימת בעייתיות בעיתוי חשיפת המעשים להם טוענת המתלוננת, כמפורט לעיל.

אפנה עתה ואבחן את גרסתה הראשונית של המתלוננת כפי שבאה לידי ביטוי בהודעתה הראשונה מיום 12/02/08 (ת/13 ות/13א') בפני חוקרת הילדים, הגב' יפעת פולק - כהן.

בהודעתה זו, נדרשה המתלוננת פעם אחר פעם לספר את סיפור הפגיעה המינית לה היא טוענת, תחילת אותה פגיעה מינית ואופן התרחשותה, ועל כך השיבה באחת מתשובותיה:

"אני לא יודעת אני לא זוכרת, אבל אני זוכרת ש: יש לי פשוט פלשבקים, ואותה הרגשה שהיתה לי כאילו, אני פשוט לא יודעת, עד כמה שאני זוכרת זה התחיל מד', אבל אני לא יודעת, אני אני חושבת שזה היה לפני זה, והכל היה יותר נדחק" (עמ' 6 שור' 19-16).

בתחילת הודעתה זו מתבטאת המתלוננת במילים "ופתאום התחלתי להיזכר בחלומות שלי, ופתאום התחלתי להבין כמה דברים, ונפלו לי הרבה אסימונים והבנתי הרבה ויותר ממה שהבנתי אז הבנתי מה קרה שם במשך כל השנים".

המתלוננת תחילה התקשתה להיזכר ב"משהו ספציפי", בציינה באופן כללי כי היתה מתעוררת משנתה, ולדבריה, חסר לה פריט לבוש זה או אחר וכי "תמיד" היו לה "סימנים כחולים, שריטות ופצעים", ובהמשך משנדרשה לאותם "זיכרונות ותמונות" ציינה כדלקמן:

"זה כאילו ש... בסופו של דבר הייתי מתעוררת בלילה מזה אבל אני פשוט לא זוכרת שהייתי ערה, כל הזמן הזה הרגשתי, ונלחמתי, אבל פשוט שזה היה הכול תוך כדי הלילה והייתי בעצם ישנה אז מבחינתי זה היה הכל חלום אבל פשוט כל הזמן זה היה חלום אחר עם בגדים אחרים, סיטואציה אחרת, תנוחה אחרת" (ת/13 שור' 21-19).

ומשנשאלה "... מה היה בחלומות?" תיארה מאבק של ממש עם הנאשם שלדבריה "הייתי נלחמת בו והוא היה נלחם בי".

לנוכח סיפורה, נשאלה ישירות: "זה היה חלום או שזה היה באמת?" ועל כך השיבה "זה היה באמת, מבחינתי זה היה חלום" (ת/13 עמ' 8 שור' 20-21). תשובה שמעידה על קיומה של חוויה שבעיקרה סובייקטיבית שספק אם יש לה אחיזה במציאות.

יתר על כן, תיאוריה של המתלוננת בדבר היות הדברים כחלום, נעדרים תחושת כאב של יחסי מין מלאים בכפייה, עד כדי חדירה ומעשה אינוס לשמו.

יש לזכור כי לגרסת המתלוננת, המעשים בוצעו בה לאורך שנים, כאשר זיכרונותיה מכיתות ד', ה', ו' ואף במידת מה קודם לכן. כלומר, מדובר באירועים שאירעו עד היותה כבת 12.

ההגנה בסיכומיה טענה לפער שבין סיפורה של המתלוננת בהודעתה הראשונה אשר דלה בפרטים תוך שימוש רב בצמד המילים "לא זוכרת" לעומת הודעתה שנמסרה כעבור שנתיים.

אף אנו, לנוכח עדותה של המתלוננת, תהינו אם המדובר בחלום או במציאות. למעשה, המתלוננת היא זו שנותנת ביטוי בתיאור המעשים שיש בהם כדי לעורר ספק בין מציאות לדימיון חלומי, ונעה בעדותה על קו התפר שבין מציאות לדימיון.

לעניין זה לא ניתן להתעלם ממה שנכתב על ידי ד"ר רצוני בבית החולים "שלוותה" המציין את אבחונה דאז, כסובלת מאפיזודה דיכאונית מאג'ורית ולשם כך טופלה במשך שבוע ימים בטיפול תרופתי "פריזמה".

כמו כן, את שנכתב בסיכום אשפוז:

"... האפקט דיספורי, לרגעים יש תחושה שמדקלמת..." (ת/21).

ב"כ הנאשם, בעדינות ובזהירות רבה, טוען ל"הכתמת" גרסתה של המתלוננת ו"עיבודה" על ידי גורמים כאלה ואחרים, כלשונו. לצורך כך, הדגיש את ההליך הטיפולי רב ההיקף שכלל עשרות רבות של פגישות, אותן הוא מפרט מספרית בסיכומיו, עם אנשי מקצוע, כמו גם, כל אלה שפגשה בטרם מסרה את גרסתה למשטרה. והוסיף על כך כאמור, את הפער שבין גרסתה הראשונה לגרסתה המאוחרת, כעבור שנים.

הקדמתי וציינתי עוד קודם לכן, כי אין לשלול את האפשרות כי בתחילה יימנע נפגע העבירה מלפרט פירוט נרחב של המעשים שבוצעו בו ויהא זה תהליך איטי, הדרגתי שבמהלכו יחשוף את תמונת הפגיעה המינית בו במלואה.

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם ממטבעות לשון בהן השתמשה המתלוננת ובהחלט ניתן לומר, כי מטבעות לשון אלה לקוחות מהמערך הטיפולי העוטף אותה.

נדמה כי אל לנו להרחיק לכת לעניין זה, והרי המתלוננת עצמה ציינה מפורשות אף בפנינו כי השיחות הטיפוליות ב"גשר" במשך כשלושה שבועות, הן אלו שהעלו לתודעתה את דבר הפגיעה המינית בה - "אני התחלתי להיזכר ולהבין מה עברתי רק בגשר" (עמ' 67 שור' 1 לפרו').

גרסת המתלוננת על המעשים שבוצעו בה לאורך שנים מעוררת תהייה היכן היתה האם בכל אותן שנים של ביצוע מעשים כדוגמת המתואר על ידי המתלוננת וכיצד לא שמעה וראתה דבר? הייתכן כי יבוצעו מעשים שכאלה, באינטנסיביות, בתכיפות ובאלימות המתוארת מבלי שתבחין בכך?

ניתן היה לצפות כי אם המתלוננת, כמי שהתגוררה בבית בו לטענת המתלוננת בוצעו המעשים תחזק באופן זה או אחר את גרסתה של המתלוננת ולא היא.

בעדותה תיארה האם את המתלוננת כ"מאוד דעתנית, יודעת מה היא רוצה וצריכה תמיד ידעה לבקש את הדברים" וכן "ילדה מאוד חזקה ועוצמתית, בדרך הגידול שלי תמיד סמכתי עליה" (ת/27 עמ' 1 שור' 6-1).

יצוין כי תיאור זה זהה לתיאורו של הנאשם אשר בהכחישו את המיוחס לו, טען כי המתלוננת לא היתה מאפשרת לבצע בה מעשים שכאלה.

"כי ע' זה לא היה קורה לה, היא לא היתה נותנת שזה יקרה, מה, ילדה בת 12 כמעט... מעשים שאתם מתארים ולא סיפרה לאמא שלה? לכל גורם טיפולי אחר בבית הספר? כשהיו בעיות בבית ספר היא היתה בפגישות יחד עם נילי" (שם, שור' 30-32 לפרו').

המתלוננת העידה בפנינו וסיפרה את סיפורה הקשה וניתן היה להתרשם כי היא מאמינה באמיתות גרסתה.

הנאשם בתורו במתן עדותו, סיפר את סיפורו, אף הוא, על פניו נראה כי דיבר בכנות מבלי לנסות ליפות את המציאות העגומה בה הוא מצוי. הוא נמנע מלהשחיר את פניה של המתלוננת, תיאר את אופייה, כעולה מתיאור האם. נראה כי הוא אובד עצות למול המציאות העגומה בה הוא נתון לנוכח המיוחס לו.

במקרה דנן, לא יאה זה נכון להעדיף את עדותה של המתלוננת על פי עדותו של הנאשם.

שמענו את שניהם באופן בלתי אמצעי, עקבנו אחר דמותם, הבעותיהם, תנועותיהם ואופן דיבורם. הקשינו ככל שניתן בשאלות וזאת, כמי שיושבים בתיקי מין ופשע חמור רבים מאוד בשנים האחרונות, בתיק זה הסקת מסקנות על דרך "אותות האמת" כמצויין בסעיף 53 לפקודת הראיות לא תועיל. נכון יותר לבחון את המסקנות לפי מכלול הראיות שבאו בפנינו.

יודגש כי המתלוננת סיפרה על קיום יחסי מין בכפייה, באליומות ("בפרעות וביתר חוזקה"). היא סבלה כאב ולא יכלה "לנשום". היא תיארה חדירה מלאה של איבר מינו של הנאשם לתוך איבר מינה, תוך שהוא "זז קדימה, אחורה, קדימה אחורה, למעלה למטה, כל מיני דברים כאלה", כלשונה.

טענה זו כשלעצמה מעוררת תהיות לאור היעדר חבלות פיזיות כאלה או אחרות, ונזקים של ממש שמטבע הדברים יש לצפות להם מקיום יחסי מין באופן המתואר על ידה, בין גבר בגילו של הנאשם לילדה רכה בשנים.

במהלך עדותה נדרשה המתלוננת לעניין זה, וטענה כי "היו זמנים שהייתי מתעוררת והיה לי טיפות דם בתחתונים" ובהמשך אף דיברה על כיתה ו' בה היתה "כמות גדולה יותר של דם" ולדבריה שוחחה עם אמה כי אולי קיבלה מחזור "אבל, זה לא היה מחזור".

זה תיאור של חבלה של ממש באיבר מינה של המתלוננת באותה עת, תוצאת מעשים אותם על פי האמור מפיה כעת היא מייחסת לנאשם, מבלי שתתעורר כלל במהלך ביצועם.

קשה שלא לתהות הכיצד על אף תכיפות המעשים שנסתיימו בהגיע המתלוננת סמוך לגיל 12 שנים לא יכלה לציין כי התעוררה משנתה, ולו פעם אחת, תוך כדי קיום יחסי המין שנכפו עליה.

אוסף, כי אין בפנינו, כל תימוכין של טיפול זה או אחר במתלוננת תוצאת חבלה שכזו או אחרת.

האם ציינה בעדותה כי לא ראתה דם כמתואר על ידי המתלוננת. האם ייתכן שהאם לא תראה את אותן טיפות דם בתחתוני בתה בכיתה ד' (אולי אף קודם לכן), ה' או ו', עת כיבסה את תחתוניה של המתלוננת? הייתכן כי לא תראה סממנים אלה או אחרים על סדין מיטתה של המתלוננת, כאשר בפנינו תיארה המתלוננת קיום יחסי מין מלאים?

כאן המקום לתהיית האם משהובאה בפניה גרסת המתלוננת לפיה, הנאשם אנס אותה תוך שהיא נאבקת בו ו"צועקת", בעוד היא ישנה בסלון הבית ותמיהתה "היא אמרה שזה קרה כשאני נמצאת בבית?" (שם, עמ' 120 שור' 24).

נתון זה יש בו כדי לסייע בסוגיה שצוינה לעיל בנוגע לתחושתה הפנימית של המתלוננת, שהיא היתה שרויה בחלום ולספק המתעורר לקשר של חלום זה למציאות.

סוגיה נוספת הראויה לאזכור הינה, הימנעותה של המתלוננת מלעבור בדיקה גניקולוגית.

חוקרת הילדים הגב' יפעת פולק-כהן סברה כי אחת מהשלמות החקירה שיש לבצע בתיק זה לצורך הערכת מהימנות הינה, בדיקה גניקולוגית של המתלוננת. בפועל, למרות תיאום מועדים לביצוע הבדיקה, לא התייצבה המתלוננת בסוף

היום לביצועה.

אין חולק כי המתלוננת התחמקה מביצוע הבדיקה, ובמילותיה "אני הברזתי" וזאת, למרות אותם תיאומים רבים שנעשו עם אמה ועימה ישירות עד כי בסופו של דבר, הוחלט שלא לתאם עוד מועד לבדיקה לאור אי שיתוף הפעולה מצד המתלוננת ואמה, והבדיקה, לא התקיימה (נ/3).

ניתן להבין אי רצון של ביצוע בדיקה שכזו, כפי שבפנינו ציינה המתלוננת, את דבר אי רצונה ש"יגעו" בה. ואולם, בעת הרלוונטית המתלוננת התחמקה מביצוע הבדיקה ולא רק שהסבריה בעיתיים, אלא שתוצאות הבדיקה שיכלו אולי לחזק באופן וודאי ואובייקטיבי את תלונותיה, לא נמצאות בפני בית המשפט.

על כל האמור לעיל יש להוסיף את התבטאותה של המתלוננת בתקופה מאוחרת יותר בפני אחת המטפלות שטיפלו בה ולפיה, "בדיקה גניקולוגית אני עושה בלית ברירה כי אני צריכה ראיות לבית המשפט וגם כדי להיות בטוחה. אני רוצה לדעת מה קרה שם, כי כרגע אני מפקפקת", ובעקבות כך, נגבתה הודעה מהמתלוננת ביום 18/12/12 (ת/15).

אני מתקשה לומר כי תשובותיה של המתלוננת בהודעה זו בהתייחס להתבטאותה כמצויין לעיל, כמו גם בתשובותיה בבית המשפט בעניין זה, היו תשובות מספקות.

באת כח המאשימה ביקשה לראות "חיזוק" לגרסת המתלוננת במה שהיא מכנה "היעלמותו" של הנאשם לאחר שהדברים נחשפו מחיי המתלוננת ומחיי אמה.

בעניין זה יש להזכיר את דבריה של האם המתארת את תגובתו של הנאשם כאשר שוחחה איתו לראשונה, ומספרת לו כי המתלוננת ביקשה שלא יבוא ל"שלוותה", כי נוכחותו מקשה עליה.

לדברי האם: "הוא הביע פליאה ואמר מה, מה פתאום, הילדה שלי במצב כזה ואני לא יכול להיות שם?" (ת/27ב' עמ' 5 שור' 133-134).

כך גם בהמשך, משאמרה לו ישירות כי ההתייחסות בדברי ד"ר רצוני בדבר הפגיעה במתלוננת מתייחסת אליו, אזי, לדבריה, "הוא הגיב בהלם. הוא אמר את בטוחה במה שאת אומרת? אמרתי לו שכן, וזה מה שהילדה אומרת והיא לא רוצה לראות אותך. הוא מיד אמר לי, לא היה ולא נברא" (שם, עמ' 5 שור' 137-138).

הנאשם נדרש לאותה "היעלמות" לה טוענת באת כח המאשימה ותאר את מצוקתו וחוסר האונים אליו נקלע, בנסיבות אלה, והחלטתו כי מוטב שלא ייצור קשר כלשהו.

התנהלותו של הנאשם אף היא אינה נקייה מספקות ואף היא מעוררת תהיות.

הנאשם כאמור טען כי פעם אחת בלבד ישן במיטתה של המתלוננת עירום, בדירה שכללה חדר וסלון בלבד, זאת מאחר והאם והמתלוננת צפו בטלוויזיה בסלון "פרש" לישון בחדרה של המתלוננת (שהיה כאמור החדר היחיד בדירה), גם אז לדבריו, שכב לישון בצידה האחד של המיטה כאשר הוא מכוסה בשמיכה נפרדת, והמתלוננת בצידה האחר של המיטה אף היא מכוסה בשמיכה נפרדת.

גרסתו זו של הנאשם נסתרת בעדותה של האם שטענה כי לא היה מדובר במקרה חד פעמי, אלא אף ציינה כי מאז היות המתלוננת ילדה, היה מרדים אותה "כשהיא היתה תינוקת היא ישנה איתנו במיטה הגדולה בגלל התפיסה של השבט, שאתה לוקח איתך את הילד לכל מקום..." (ת/27ב' עמ' 3 שור' 65-69).

עוד הוסיפה האם, כי המתלוננת היתה זו שביקשה מהנאשם "להרדים אותה" והוא, היה הולך איתה ונשאר לישון, תוך שהיא מסבירה בהודעה זו כי "היא תמיד אהבה שמישהו נמצא איתה כשהיא היתה הולכת להירדם. לי לא תמיד היה זמן לזה" (ת/27 עמ' 4 שור' 91-92).

יחד עם זאת לא ניתן לומר כי סתירה זו בין הגרסאות צריכה או יכולה להכריע את הכף במקרה מיוחד זה, בו הראיה המרכזית - עדות המתלוננת - חלשה, כבמקרה דנן ומעוררת ספקות רבים עד כי יש קושי של ממש ליתן בה אמון לצורך הרשעת הנאשם.

בסופו של יום, אני סבור כי אין בפנינו "חיזוקים" לגרסתה של המתלוננת באשר לפגיעה המינית בה, זאת בטרם אתייחס בהמשך לחוות דעתו ועדותו של הפסיכולוג (פרופ' זומר), אשר אף בה איני רואה חיזוק.

במאמר מוסגר יצויין, כי חוקרת הילדים המיוחדת שגבתה את הודעתה הראשונה של המתלוננת ביום 12/02/08 בהיותה בת 13 וכמה חודשים, הגיעה לכלל מסקנה כהגדרתה כי ה"מדובר בהליך של חקירה בספק" ובעדותה הבהירה כי משמעות הדבר, הצורך בהשלמות חקירה אותן פירטה אחת לאחת.

כמו כן, כבר באותה עת, בעוד המתלוננת פחות מגיל 14, התירה חוקרת הילדים את העדתה בבית המשפט.

יודגש כי כתב האישום בתיק זה הוגש ביום 02/08/12, בהיות המתלוננת חיילת בשירות סדיר.

במהלך עדותה של המתלוננת ובקשת ב"כ הנאשם להציג חומרי חקירה אשר נערכו על ידי חוקרת הילדים המיוחדת, כהגדרתה על פי דין, הגב' יפעת פולק-כהן, נפלה מחלוקת בין באי כח הצדדים באשר בשאלת הרלוונטיות של הערכת המהימנות כפי שנקבעה בעת ההיא.

לשיטת ב"כ המאשימה, מאחר והמתלוננת בגירה בעת מתן עדותה והעידה עדות מלאה ומשנגבתה ממנה הודעה נוספת במשטרה במועד מאוחר יותר על ידי חוקרת משטרה "רגילה" ומשקלטת חקירת הילדים הוגשה לבית המשפט, ובית המשפט יכול היה להתרשם מהמתלוננת ומדבריה "דאז" אין מקום להידרש להערכת מהימנות של חוקרת הילדים.

כתימוכין לעמדתה זו, הפנתה באת כח המאשימה לע"פ 337/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו [9.9.13] וע"פ 7147/12 משה סרנגה נ' מדינת ישראל פורסם בנבו [14.1.14] וטענה כי בית המשפט העליון הביע את דעתו "באוביטר" כנגד קבלת הערכת מהימנות של חוקרת הילדים "במצב כזה".

ב"כ הנאשם לעומת זאת הביע תמיהה על כך כי המאשימה נמנעה מלכתחילה לזמן את חוקרת הילדים הגב' פולק כעדה מטעמה, זאת, מאחר שביקשה למנוע את עדותה ואת הגשת חוות דעתה המקצועית והתרשומות שערכה, בכללם כאמור הערכת המהימנות.

זאת ועוד, טען ב"כ הנאשם כי על דרך הכלל מתקבלת עדותו של חוקר הילדים והתרשמות ממהימנות הילד כדבר שבשגרה. ועל פי רוב עמדתו זוכה ל"חיבוק עז" מצד התביעה, וללא פקפוק בהבחנתו המקצועית של חוקר הילדים.

לגישת הסנגור, בנסיבות העניין ולנוכח העובדה כי המאשימה תולה את הקושי שבעדות המתלוננת בבית המשפט במצבה הנפשי, מתבקשת הנחת עמדתה המקצועית של חוקרת הילדים, שחקרה את המתלוננת חקירה ארוכה ומפורטת, בפני המותב הנדרש להכריע בתיק.

עוד הפנה ב"כ הנאשם לדבריה של באת כח המאשימה עת ביקש להגיש את טופס "סיכום העדות" (נ/1) ומסמכים נוספים שנערכו על ידי חוקרת הילדים (נ/2 - נ/4) תוך שבאת כח המאשימה מציינת כי תעמוד על התייצבותה של זו בבית המשפט מאחר ובכוונתה להפנות אליה שאלות.

עתה נדרשת הכרעתנו בסוגיה שבמחלוקת:

אני מוצא לנכון לציין שוב, כי ללא קשר עם עמדת חוקרת הילדים המיוחדת וקביעותיה בהתייחסות למתלוננת, אין בתשתית הראייתית שהונחה בפנינו, בנסיבות העניין, כדי להביא להרשעת הנאשם.

לגופו של עניין אציין כי בהתייחס לעמדת באת כח המאשימה, דומה הדבר לטענה בדבר אי קבילות חומרי החקירה אותם ערכה חוקרת הילדים המיוחדת, ולחילופין, שלילת משקל ראייתי כלשהו, ככל שהדבר מתייחס לקביעותיה באשר לקושי להעריך את מהימנות גרסת המתלוננת.

יוצא אפוא, כי יש ליתן מענה לשתי סוגיות. האם ניתן לקבל כראיות טופס עדות קטין ודו"ח התרשמות ממהימנות קטין שהוגשו באמצעות חוקר ילדים, לאחר שהקטין העיד מטעם התביעה ואם כן, מהו המשקל הראייתי אותו יקנה בית

המשפט להתרשמותה של חוקרת הילדים כמצוין בכתבים אלה.

סוגיית קבילותן של הראיות לפי סעיף 9 לחוק תיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו - 1955 נדונה כבר בעבר ולצורך כך, אפנה לדברי כב' השופט ח. כהן בע"פ **421/71**:

"נראה לי כי אין להבחין לעניין כשרות הראיה, כמשמעותה בסעיף 9 לחוק, בין משפט אשר בו ניתנה עדות המתלוננת בבית-המשפט ובשבועה, לבין משפט אשר בו עדות כזאת אינה ניתנת. המחוקק ראה מראש את האפשרות שהמתלוננת תורשה להתייבב בבית המשפט להעיד ולהיחקר, על-אף היותה 'ילד' כמשמעותו בחוק, וההוראה המפורשת שבסעיף 2 לחוק תוכיח; על-אף-פי-כן לא הגביל את כשרותו של הראיה בסעיף 9 לחוק לאותם המשפטים בלבד אשר בהם המתלוננת לא תעיד בעצמה בבית המשפט. נמצא אף אם המתלוננת עצמה מעידה בבית המשפט, עדיין עדותה שנתנה לחוקר הנוער כשרה כראיה - ואין בין כשרות זו לבין כשרותה כראיה כשאינה מעידה בבית המשפט, כל הבדל" (**מימין נ' מדינת ישראל** פד"י כו(1) עמ' 281 בעמ' 286).

יחד עם זאת, ממקרא האמור לעיל, ברור כי בית המשפט העליון בקובעו את האמור, העמיד לנגד עיניו בעיקר את הודעתו של הקטין בפני חוקר הנוער ולא את חוות דעתו ממהימנותו וכו'.

יוער כי, ברע"פ 3904/96 **סימן טוב מזרחי נ' מדינת ישראל**, בית המשפט העליון (כב' השופט גולדברג בהסכמת השופטים ביניש וזמיר) חזר על **הלכת מימין** בקשר עם הודעת הקטין והתייחס במפורש לעניין קבילותה של חוות הדעת שערך החוקר בדבר התרשמותו מאמינות דברי הקטין בקובעו כדלקמן:

"גם כאן, כבעניין העדות בבית המשפט מול העדות בפני חוקר הנוער, נכון יהיה לראות את הראיות כמשלימות זו את זו, ולא כחלופיות זו לזו. ככל שמספקת עדות הילד בבית המשפט להעריך את מהימנותה, כן יקטן הצורך של בית המשפט להיעזר בחוות דעתו של חוקר הנוער, ויפחת משקלה בהתאם, וככל שיימנע מבית המשפט, עקב הפסקת העדות, להעריך כראוי את מהימנותה, כן יגדל משקלה של חוות הדעת" (פד"י נא(1) עמ' 385 בעמ' 402).

נראה כי קביעתו זו של בית המשפט העליון כוחה היה יפה בטרם תוקן החוק בשנת 2000 וניתן לאבחנו לנסיבות המקרה שנדון שם, כלומר, כאשר נקטעה עדותו של הקטין בפני בית המשפט ולא הושלמה התרשמותו מהעד, ומשכך, נדרש בית המשפט לראיות חיצוניות לרבות דו"ח החוקר בדבר מהימנות.

מן הראוי להביא את דעתו של כב' השופט מצא, כפי שבאה לידי ביטוי בדנ"פ 3281/02 **פלוני נ' מדינת ישראל** [לא פורסם] בקובעו כי במידה והושלמה עדותו של קטין בפני בית המשפט יש להימנע מקבלת דו"ח חוקר בדבר מהימנותו של קטין לאחר מכן וכלשונו:

"הריני סבור כי בשאלה אם לקבל כראיה את חוות דעתו ועדותו של חוקר ילדים, אודות מתלונן קטן

המעיד במשפט, מוטל על בית המשפט להכריע תוך התחשבות במטרת הגשתן של הראיות ועל רקע נסיבותיו העובדתיות של המקרה הנתון.

אם מטרת הבאתן של חוות הדעת והעדויות היא אך לספק לבית המשפט הערכה מקצועית בדבר אמינותו הכללית וכן אמינות גרסתו של העד לגבי המקרה הנתון, הרי שמוטב לבית המשפט להימנע מקבלתן; שכן, משהעיד הקטין לפניו וניתנה לו הזדמנות להתרשם באורח בלתי-אמצעי מעדותו, מן המידה שיכריע בשאלת מהימנותו מבלי להיזקק לעדות-סברה חיצוני בשאלה זו".

מהמשך דבריו של כב' השופט מצא ברור שניתן לקבל את עדותו של חוקר הילדים ככל ראייה אחרת לעניין מצבו הנפשי של הילד:

"אך יש שחוות דעתו ועדותו של חוקר הילדים עשויות להיות ראיות נחוצות; כגון, כשהן נדרשות להארת עיני בית המשפט בדבר מצבו של הקטין בשלב החקירה, מקום שמצב זה הוא ראייה קבילה, או בדבר אירועים שהתרחשו במהלכה. לא למותר להוסיף, כי גם בהתקיים נסיבות המצדיקות את הצגתן של ראיות אלו, מוטל על בית המשפט להגביל את הסתמכותו עליה ורק למטרה שלשמה נמצאו הללו ראיות להתקבל".

מן הראוי לציין, כי מאז הילכת סימן טוב מזרחי (רע"פ 3904/96), בוצעו מספר תיקוני חקיקה המשנים את הבסיס לקביעתו של בית המשפט בפסק דין זה ומטרתם להעביר ככל הניתן את מלאכת קביעת המהימנות מידיו של חוקר הילדים, לידי בית המשפט תוך כדי שמירת זכויותיו של הנאשם מחד גיסא וההגנה על הקטין, מאידך גיסא.

לצורך האמור לעיל, אפנה לתיקון שהוכנס בסעיף 5א' לחוק לתיקון דיני הראיות [הגנת ילדים] התשט"ו - 1955 הקובע כדלקמן:

"5א'. תיעוד חקירה

- (א) חוקר ילדים יתעד חקירת ילד הנעשית על ידו, במלואה, לרבות כל חילופי הדברים עם הילד הנחקר או בנוכחותו, כדלקמן
- (1) באמצעות וידאו;
 - (2) בהקלטה קולית - אם אין אפשרות סבירה לתיעוד באמצעות וידאו, או אם סירב הילד להשיב לשאלות חוקר הילדים בשל השימוש בוידאו וסירובו תועד באמצעות וידאו;
 - (3) בכתב - אם אין אפשרות סבירה לתיעוד בהקלטה קולית, או אם סירב הילד להשיב לשאלות חוקר הילדים בשל ההקלטה הקולית וסירובו תועד בהקלטה כאמור".

מלבד האמור בסעיף 5א' לחוק הנ"ל, בתיקון תש"ס הוסף לסעיף 9 סעיף קטן (ב), בו באה לידי ביטוי העדפתו של המחוקק בדבר המדרג הראיתי של דרכי תיעוד החקירה:-

"(א) עדות בעבירה המנויה בתוספת, שתועדה בידי חוקר ילדים בהתאם להוראות חוק זה, וכן זיכרון דברים או דין וחשבון לעניין חקירה שתועדה כאמור, שנרשמו בידי חוקר ילדים בשעת החקירה או

אחריה - כשרים להתקבל כראיה בבית משפט.
(ב) שוכנע בית המשפט כי ננקטו כל האמצעים הסבירים לתיעוד החקירה באמצעות וידאו או הקלטה קולית בהתאם להוראות סעיף 5א' אולם הקלטת החקירה לא צלחה בשל תקלה טכנית, רשאית בית המשפט לקבל כראיה, תיעוד בכתב של החקירה שנעשה בידי חוקר הילדים, במקום קלטת חקירה".

יוצא מן האמור לעיל, כי עתה, מחויב חוקר הילדים לתעד את החקירה בווידאו, כך שבית המשפט ייחשף למכלול המידע העולה מהחקירה ובכלל זה, להתרשמותו של חוקר הילדים מ"הילד" במהלך החקירה, לרבות תנועות גופו וסממני האמת האחרים בעדותו של הילד בפני חוקר הילדים, אשר אינם מועברים בהודעה כתובה.

כפי שניתן ללמוד מסעיף 5א' לחוק הנ"ל על סעיפיו, נקבעו חלופות שונות אשר כל כולן נועדו לסייע לבית המשפט ולעמוד לרשותו במהלך שמיעת ראיות.

כפי שפרטתי בהרחבה, שמענו את עדותה של המתלוננת בפנינו והתרשמנו התרשמות בלתי אמצעית מגרסתה ותקליטור עדותה אף הוא היה מונח בפנינו כראיה, מטעם ב"כ המאשימה.

בנסיבות אלה, אין מסמך זה או אחר של חוקרת הילדים בא במקום התרשמותנו אנו.

יחד עם זאת, האם נכון לקבוע כי מסמך זה שנערך על ידי חוקרת הילדים אינו קביל? תשובתי לכך הינה שלילית.

יתרה מזו, מזה זמן רב נטיית בית המשפט הינה להגמיש את דיני הראיות תוך העדפת הערכת המשקל של ראיה זו או אחרת, על פני הגבלות קבילות.

יפים לעניין זה דברים שנאמרו בע"פ 7702/10 על ידי כב' השופט א' שהם:

"עמדתי במישור העקרוני היא, כי ככל שתהא בפני בית המשפט תמונה מלאה יותר, כך ייטיב לעשות צדק. זהו בעיניי גם טעם להעברת משקל הכובד בתחום הראיות ממאבקי קבילות, היו קיימים בעבר, לעבר שאלת המשקל שיש ליתן לראיה פלונית או אלמונית...." (אתר בתי המשפט, מיום 29/05/14).

יודגש כי במידה ולא העיד הקטין והוחלט לקבל כראיה את חוות דעתו של החוקר מכוח סעיף 9 לחוק הנ"ל, עדיין נתון בידי בית המשפט שיקול הדעת בדבר המשקל הראייתי שיש להעניק לחוות דעת זו, המהווה כלי מבין רבים בידי בית המשפט בדרך לקביעת ממצאי מהימנות.

יפים לעניינינו דבריו של כב' השופט א' גרוניס (כתוארו דאז) בע"פ 1538/02:

"בהקשר זה יצוין, כי בית המשפט הוא הפוסק הבלבדי בעניין מהימנות גרסתו של ילד אשר נחקר

על ידי חוקר ילדים. עמדתו של חוקרים הילדים בסוגיה זו אינה אלא ראייה מבין הראיות שבית המשפט רשאי להביא בחשבון, אך לא מוטלת עליו כל חובה לאמצה. כך הם פני הדברים כאשר אין הילד מעיד בבית המשפט. מקל וחומר שנכון הדבר כאשר מתאפשרת עדות הקטין או הקטינה, כפי שאכן אירע בעניינינו. (ראו: ע"פ 649/93 דנינו נ' מדינת ישראל, פד"י מ(4) 249, 259-260, דנ"פ 3750/94 פלוני נ' מדינת ישראל, פד"י מח(4) 621, 626; רע"פ 3904/96 מזרחי נ' מדינת ישראל, פד"י נא(1) 385, 402 [כב' השופט גולדברג, בדעת מיעוט אך לא לגבי נקודה זו], "**פלוני נ' מדינת ישראל**, נח(3) 590 [2003]).

כמו כן אפנה לנאמר בע"פ 1121/96:

"... עדות ילד בדבר עבירה נגד המוסר אשר לא נשמעה בבית המשפט ולא עמדה במבחן החקירה הנגדית הינה על פי טבעה 'עדות חסרה' וניתן לבסס עליה הרשעה רק אם 'תושלם' על ידי ראיית סיוע מהותית.

יפים לעניינינו המשך הדברים וזאת כדלקמן:

הערכת מהימנות עדים על ידי בית המשפט מבוססת על התרשמות בלתי אמצעית מן העדים שלפניו, שבגדרה נבחנים הן תוכן דברי העד העומד בחקירה נגדית והן התנהגותו בחקירה לוחצת. בהעדר כלים אלה ממצא המהימנות הוא חסר, ולא ניתן לתת לו משקל מלא..." (**פלוני נ' מדינת ישראל** נ(3) 353, עמ' 365-367).

על כן, לנוכח העובדה שהמתלוננת העידה עדות מלאה בפנינו, הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית, יכולנו להתרשם מעדותה באופן בלתי אמצעי. ניתן לקבל כראייה את חוות דעתה של חוקרת הילדים המיוחדת, וכנספח לה את התרשמותה מאמינות עדותה של הילדה, וזאת, במסגרת עדותה של חוקרת הילדים ככל עדות איש מקצוע אשר יכול לחוות דעתו.

יחד עם זאת, אין בית המשפט מחוייב לאמץ התרשמות זו, וככל עניין אחר, הדבר נתון להתרשמותו ולשיקול דעתו. ירצה - יאמץ את התרשמות חוקרת הילדים, ירצה - ידחה אותה, ירצה - יקבלה, בכפוף להתרשמותו של היושב בדין מהעדות שבאה בפניו ועמידתה במבחן החקירה הראשית והנגדית.

לעניין קביעת מאזן המשקל הראייתי שבין הקלטת בה תועדה החקירה המהווה למעשה את הודעת הקטינה בפני חוקרת הילדים לבין עדותה בבית המשפט, אפנה לנאמר **בהלכת סימן טוב מזרחי**:

"בית המשפט רשאי לקבל את העדות בפני חוקר הנוער, אך את משקלה יקבע בהתאם למידת השלמתה של עדות הילד בפניו. משמע, מדובר במעין 'כפות מאזניים' שעליהן מונחות שתי העדויות: ככל שהעדות בפני בית המשפט שלמה יותר, ניתן יהא לייחס פחות משקל לעדות בפני חוקר הנוער, ולהפך" (שם, עמ' 401).

לעניין המשקל הראייתי של עדות חוקרת הילדים בבית המשפט למול חוות דעתה, הרי, נכון יהיה לראותן כמשלימות זו את זו, ולא כחלופיות זו לזו, ככל עד מומחה הנחקר על חוות דעתו, על אחת כמה וכמה כאשר בפנינו חוקרת ילדים מיוחדת על פי הכשרתה.

לא מן הנמנע כי גם בעדות ילד בפני בית המשפט, ייתכנו מקרים בהם יהא צורך להידרש להודעה שנגבתה על ידי חוקר ילדים (כגון כשהילד מסרב להשיב לשאלות או מוסר עדות המכחישה את הודעתו בפני חוקר ילדים) (ראו והשוו רע"פ 3904/96 פלוני נ' מדינת ישראל פד"י נא(1), 385).

באשר לעדות חוקר הנוער קבע בית המשפט העליון, כי ככל שמספקת עדות הילד בבית המשפט להעריך את מהימנותה, כך יקטן הצורך של בית המשפט להיעזר בחוות דעתו של חוקר הנוער, ויפחת משקלה בהתאם, וככל שיימנע מבית המשפט, להעריך כראוי את מהימנותה, כך יגדל משקלה של חוות הדעת.

במקרה דנן, חוקרת הילדים נחקרה ארוכות על נסיבות גביית הודעתה של המתלוננת ועל המסמכים האחרים שערכה ושהונחו בפנינו וזאת, על פי דרישתה של באת כח המאשימה, וכתנאי להגשת המסמכים שערכה.

תמוהה בעיני העובדה כי חוקרת ילדים המיוחדת גב' יפעת פולק-כהן, כמי שנטלה חלק בפעולות החקירה בתיק זה, וכאמור גבתה את הודעתה הראשונה של המתלוננת, לא נכלל שמה ברשימת עדי התביעה.

מיותר לומר כי על באי כח המאשימה לפעול בשקיפות מלאה ולהניח בפני בית המשפט את מכלול הראיות אף אלה המצויות בידה, ואינן בהכרח משרתות מנקודת מבטה את גרסת התביעה (ראה: דברי כב' הנשיא א' גרוניס בע"פ 6522/10 זהבי נקר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 02/05/2013) .

מצבה הנפשי של המתלוננת

כפי שצוין על ידי לעיל, באת כח המאשימה ביקשה לראות חיזוק לגרסתה של המתלוננת במצבה הנפשי, ולצורך כך הפנתה אותה לאבחון בפני הפסיכולוג פרופ' זומר, אשר אל קביעותיו התייחסתי בסקירת ראיות המאשימה.

בנסיבות העניין, אף ב"כ הנאשם השקיע בסיכומיו כמו גם בחקירותיו את הפסיכולוג המומחה והפסיכיאטרים שהופיעו בפני בית המשפט, מאמץ רב לאפיין את ההפרעה הנפשית ממנה סבלה המתלוננת.

לעניין זה אומר את שנקבע זה מכבר, כי אין בעובדת היותה של מי שטוענת כי עבירת מין בוצעה כלפיה, סובלת מבעיה או הפרעה נפשית ואפילו ממחלת נפש, כדי לפגום רק בשל כך במהימנות גרסתה ובאמינותה (ע"פ 3435/13 פלוני נ' מדינת ישראל - פורסם בנבו ביום 08/05/14).

כפי שצוין לעיל, ללא קשר עם בעיה נפשית זו או אחרת אשר אין חולק כי המתלוננת סבלה ממנה, גרסתה מעוררת

תהיות רבות בנסיבות העניין, ולא ניתן לבסס את הרשעת הנאשם על בסיס עדותה.

מסקנתו של המומחה מטעם המאשימה, פרופ' אלי זומר, הינה כי המתלוננת "סובלת מתסמינים נפשיים העולים בקנה אחד עם מושא תלונתה".

הסנגור טען כי עדותו של המומחה זומר הינה "עדות תיאורטית וערטילאית, בבחינת עדות סברה אופיינית, שיכולה להתאים את עצמה לכל מצב ומצב ולכל מתלוננת ומתלוננת, מבחינת חוות דעת לאירוע ולמקרה" (סעיף 124 לסיכומי בעמ' 33).

משכך, טען הסנגור כי אין בעדותו של מומחה זה כדי לתמוך בגרסת המאשימה תוך שהדגיש כי ממצאי חוות הדעת הם תוצאה של פגישה עם המתלוננת בחלוף חמש שנים, שבמהלכן "עיבדה" היטב את תחושותיה ומחשבותיה וכי אף קיבעה מצב היפותטי בעקבות אין ספור שיחות עם מטפלים שונים.

לנוכח סיפורה של המתלוננת המבוסס על זיכרונות שבנויים מ"פלאשבקים", ושאר זיכרונות השבים ועולים מהעבר, שעתה היא מבינה את משמעותם, מצאה ב"כ המאשימה להבהיר כי:

"במקרה שלפנינו אין המדובר בזיכרונות מודחקים במונן המקובל של הביטוי, ולא מדובר במתלוננת שנזכרה שנים רבות לאחר מעשה במעשה אביה, וזאת בעקבות טיפול. או אז מתמודד בית המשפט, עם טענות הגנה של סוגסטיה וחשש מזיהום, שלא במתכוון על ידי מטפלים שונים, המצריכות בחינה זהירה של הדברים. אלא עניין לנו בילדה בת 13 אשר חשפה את מעשה אביה, כשנתיים לאחר שהופסקו המעשים ובעודה עדיין קטינה רכה בשנים" (עמ' 51 לסיכומי ב"כ המאשימה).

ב"כ הנאשם בחר שלא לעסוק בסוגייה זו כלל אם כי טען כאמור לחשש מ"הכתמת" גרסתה של המתלוננת, משסיפרה את סיפורה תחילה לאמה, מחנכת בית ספרה, חברותיה ולאחר מכן, לגורמים טיפוליים שונים.

כזכור, המומחה פרופ' זומר קבע כי המתלוננת סובלת מ- PTSD בניגוד להנחות אותם הניח בפניו ב"כ הנאשם, מבדיקות אחרות, אשר לשיטתו מצביעות על אבחונה של המתלוננת כמי שסובלת מהפרעת הסתגלות עם תגובה דיכאונית וכן הפרעת אישיות גבולית.

כך למשל, אובחנה המתלוננת על ידי ד"ר חוזה גובזנסקי מהמרכז לבריאות הנפש "שלוותה" כמי שסובלת מהפרעת הסתגלות עם תגובה דיכאונית. נטען כי אילו היתה אינדיקציה לפגיעה מינית - האבחון היה שונה.

אומנם, ידועה תופעה בדבר נפגעי עבירה צעירים המפתחים תופעות פוסט טראומתיות בבגרותם, ונדמה כי בנסיבות העניין משליך זאת המומחה על מצבה של המתלוננת דן.

גם אם נקבל את הנחתו של פרופ' זומר בדבר אבחנתו את המתלוננת, אזי, עדיין איני סבור כי קביעתו זו מסבירה למעלה מכל ספק את יסוד הסיבתיות של מצבה הנפשי, ונשאלות מספר שאלות שלא קיבלו מענה מספק.

ראשית, האם "מושא תלונתה" אכן התרחש במציאות או שמדובר בחלום "כדבריה" או בהזיה סובייקטיבית שהתגבשה בדמיונותיה ויצרה תסמינים נפשיים?

שנית, האם התסמינים הנפשיים, שבחלקם משקפים כדעת המומחים (פרופסור אלן אפטר ופרופסור אלי זומר) "הפרעת אישיות" הם תוצר של אירוע שאכן קרה במציאות או של הזיה סובייקטיבית שיצרה תוצר של הפרעת אישיות גבולית?

בהקשר זה, ראוי לציין כי "מושא תלונתה" אינו נתמך בממצאים ו/או בעדויות נוספות שהאירועים אכן התרחשו, וזאת על פי עדותה של האם שמעולם לא ראתה כתמי דם על תחתוניה ו/או על מצעי מיטתה ולא שמעה את "צעקותיה", התרשמות חוקרת הילדים בהתייחס לתלונתה, וסירובה של המתלוננת שהיא כיום בגירה לעבור בדיקה גניקולוגית בעת הרלוונטית.

גם אם באת כח המאשימה אינה טוענת כי בפנינו "זיכרון מודחק", נראה כי במקרה דנן איננו רחוקים מרחק רב מהסתכלות בוחנת של גרסת המתלוננת על מאפייניה השונים כעל שכזו, ולצורך כך אפנה לנאמר בע"פ 5582/09:

"מהימנות גרסת קורבן העבירה ומצבו הנפשי הם אפוא שני כלים מרכזיים המשמשים את בית המשפט בקביעת ממצאי מהימנות ועובדה בעבירות מין בכלל, ועבירות של מין במשפחה בפרט. דא עקא, שכלים חשובים אלה מאבדים ממשקלם ומהאפקטיביות שלהם כאשר בזיכרון מודחק עסקינן, שהרי קורבן העבירה מאמין בכל נפשו ובכל מאודו כי התעללו בו מינית בילדותו. אפילו קריאת הפרוטוקול היבש של עדות המתלוננת אינה יכולה להותיר את עין הקורא ללא לחלוחית. ברי לחלוטין כי המתלוננת מאמינה מתוך שכנוע עמוק כי המערער עשה בה את המעשים המיוחסים לו, וברי כי אמונה עזה זו היא הסיבה למצב הנפשי הקשה אליו נקלעה. זו האמת הפנימית-הסובייקטיבית של המתלוננת, אך השאלה העומדת בפנינו היא אם זו האמת החיצונית-האובייקטיבית. השאלה אינה של מהימנות דברי המתלוננת אלא של אמינות דבריה (על ההבחנה בין מהימנות לאמינות ראו ע"פ 10009/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 769 (2004)). לא "אמיתותה" של עדות המתלוננת עומדת על הפרק אלא השאלה אם עדותה מבוססת על זיכרון מודחק עצמאי שלא השתבש במהלך השנים" (פלוני נ' מדינת ישראל פורסם בנבו - 20/10/2010).

כך גם יפים לעניינו דברים אלה:

"מאחר שהכלים העיקריים של מהימנות ושל מצב נפשי מאבדים ולו חלק מכוחם, על בית המשפט לתור אחר ראיות מחזקות חיצוניות שאינן נובעות מהמתלוננת עצמה כדי להרשיע את הנאשם, כגון: עדויות נוספות, מעשים דומים, הודאה או ראשית הודאה וסימנים רפואיים או נפשיים-התנהגותיים בזמן אמת. ודוק: איני בא להחזיר את דרישת הסיוע בדלת האחורית, אך ברי כי הרשעה בעבירת מין במשפחה על סמך עדות המתבססת על זיכרון מודחק שנשכח לחלוטין ועלה לתודעה בחלוף שנים

רבות, צריכה להיבחן בזהירות יתר. המהימנות שרוחש בית המשפט לדברי מתלוננת היא כמובן תנאי הכרחי - תוך שבית המשפט בוחן בקפידה את תהליך ההיזכרות - אך לא תנאי מספיק להרשעתו של נאשם".

דווקא מאמר אליו מתייחס בית המשפט בערעור הפלילי הנ"ל, מפרי עטו של פרופ' זומר, יש בו כדי ללמד מדוע אין להרשיע את הנאשם שבפנינו על בסיס התשתית הראייתית שהונחה בפנינו, ומאמר זה מלמד על החסר ועל המעורר ספק:

"מה הן הראיות שיעמדו לרשות בית המשפט בעת הגשת תביעה מאוחרת כזו? התסמונת הפוסט-טראומטית הכרונית של הפאציניטית, ההיזכרויות הפולשניות, הזיכרונות המפורשים, האימה, הבושה והדיכאון כל אלה אינם תולדה אקראית ומהווים, לדעתי, ראיה משפטית נסיבתית משכנעת לגבי חוויות איומות שהנפגעת עברה. לעיתים, יוכל בית המשפט להתרשם מראיות מחזקות אחרות כמו, רישומים ביומנים מתקופת הילדות, עדות לתלונות רפואיות מתקופת הילדות הקשורות בדלקות וגינליות ודלקות בדרכי השתן, עצירות, דמומים אנליים או וגינליים, דלקות גרון, בחילות או קשיי בליעה והפרעות אכילה. תלונות קודמות על המתעלל במשטרה ועדויות מסייעות של שכנים, של אחיות או של האם עצמה ולפעמים היסטוריה של תסמינים פוסט-טראומטיים למן הילדות יכולים לעזור לבית המשפט בהליכי עשיית הדין" ("טראומה בגיל הילדות", בעמ' 15).

מן הראוי לציין כי בפני הפסיכולוג זומר לא עמד חומר חקירתי אשר אולי מן הראוי ונכון היה שיעמוד בפניו בעת האבחון ועריכת חוות הדעת בעניינה של המתלוננת, במיוחד לנוכח העובדה כי בדיקתה נעשתה על ידו חמש שנים לאחר המעשים הנטענים על ידה.

על כך יש להוסיף את העובדה בדבר השימוש שעשה פרופ' זומר בגרסה ניסיונית של שאלון MMPI-A שכזכור נמצאת בהליך פיתוח במעבדה באוניברסיטת חיפה, וטרם קיבלה תוקף מדעי.

ב"כ הנאשם תוהה מדוע בחר מומחה התביעה לאבחן את המתלוננת באבחנה של COMPLEX POST-TRAUMATIC STRESS DISORDER שאינה קיימת ב- DSM תוך הסתמכות, כאמור, על "גרסה ניסיונית", כהגדרתו.

אני מסכים כי במידת הזהירות הראויה, יש בכך כדי לערער במידת מה את המצע עליו נסמכה חוות דעת המומחה.

משכך אני קובע כי לא ניתן להסתמך על חוות דעת פרופ' זומר על מנת לתמוך בהרשעת הנאשם.

לאור האמור לעיל, מסקנתי הינה כי אין די בראיות המאשימה כדי להביא להרשעת הנאשם בעבירות המין המיוחסות לו בכתב האישום.

כתב האישום מייחס לנאשם גם מספר עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, כמתואר בכתב האישום, כי במהלך שנת הלימודים 09/05-09/06, צבט בעכוזה של המתלוננת, ומשזו בעטה בו כדי שיניח לה, בעט בה בחוזקה באופן שהוטחה אל הקיר מולה ונפלה על הריצפה.

כמו כן נטען, כי במועדים שאינם ידועים למאשימה נתנה המתלוננת מכה לנאשם על מנת שיתרחק ממנה, וזה בתגובה, הכה אותה, הפילה על הרצפה והמשיך להכותה.

הנאשם טען כי מעולם לא נהג באלימות פיזית כלפי המתלוננת. נהפוך הוא, עשה כמיטב יכולתו לרווחתה ולמילוי צרכיה, והזכיר כי הסיטואציה "האלימה" היחידה הייתה "סיפור העיפרון" או "פוזיציית האינסטלאטור", ככינויה בעדות אחרת.

נראה כי גם לעניין זה לא ניתן למצוא תימוכין בחומר הראייתי שהונח בפנינו, למעט גרסתה של המתלוננת, אשר אין בה די בהעדר חיזוק של ממש.

העדה הרלוונטית אשר היה מצופה כי תשפוך אור בהקשר זה הינה שוב, אם המתלוננת/גרושתו של הנאשם.

גרסת המתלוננת אינה נתמכת בראיות חיצוניות כלשהן.

לנוכח התהייה כיצד אמה לא היתה ערה למעשים אותם מייחסת המתלוננת לנאשם, זו האחרונה תיארה את האם כאחת העסוקה בעיסוקיה, הן מחוץ לבית והן בעת שהותה בבית למול "המחשב" ואף השתמשה במילה "זומבי".

אין לי אלא לשוב ולהפנות להתייחסותה של האם בהודעתה במשטרה עת נשאלה לעניין "אלימות" כלשהי מצד הנאשם כלפי המתלוננת.

תחילה ציינה, כי המתלוננת בעת שחשפה את מה שהיא מייחסת לנאשם, הזכירה לה "סימנים כחולים" שהיו על גופה ובאותה עת, סיפרה כי "נפלה" ועתה לגרסתה, היו אלה סימנים אשר הותירו בה אלימותו של הנאשם.

המתלוננת לא דיווחה כאמור בזמן אמת לאמה על אלימות כלשהי מצד הנאשם כלפיה והאם מסבירה את הסימנים במילים: "היא הייתה ילדה מאוד שובבה, נפלה, קיבלה מכות, קיבלה מכות מהפינות של השולחן אז האמנתי לה. הייתה מטפסת על עצים".

עדוטה זו של המתלוננת בדבר אלימות מצד הנאשם אינה מגובה בפרטים אשר ניתן לעגנם בזמן ואירועים מחיי

המתלוננת, בחיי היום יום.

כאן המקום לציין כי אירוע אחד, אשר גלש לאינטראקציה אלימה בין המתלוננת לנאשם, היה אותו אירוע שהוזכר כאמור כאירוע עיפרון ופוזיציות האינסטלטור, כאשר המתלוננת הבחינה בעכזו החשוף של הנאשם, אשר נחשף תוך כדי היותו כורע בסלון הבית לסדר דבר מה, והחליטה להשתעשע באופן של נטילת עיפרון ושלשולו בין מכנסיו המופשלים קמעה לבין ישבנו.

קיימת חשיבות רבה לראות את נקודת מבטה של אֵם המתלוננת לאירוע נקודתי זה ובכלל לדינימיקה שבין השניים בחיי היום יום, בביתם, בהשיבה כדלקמן:

"ת. [...]הייתי נותנת להם להסתדר ביניהם אבל במקרה ההוא אמרתי להם כמו ילדים סליחה ילדים אתם יכולים להפסיק את מה שקורה פה? סליחה באותו זמן הוא דחף אותה אז קפצתי מהכסא ואמרתי לו סליחה מה אתה עושה והוא הגיב כמו ילד משהו כמו היא התחילה איתי..."

ובהמשך:

"ש. מה את ראית שקרה בסלון?
ת. ראיתי את הקטע הזה בו הוא התכופף לטפל במשהו והמכנסיים ירדו והיא ראתה לו את הטוסיק ונעצה בו את העיפרון בטוסיק וזה מאוד הצחיק אותה, אז הוא הסתובב אליה וצבט אותה.
ש. לא ראית את כל ההשתלשלות?
ת. מדי פעם הפניתי מבט. אני יודעת שאחרי זה היא קמה, והייתה התגוששות אבל הייתי עם הגב, למרות שהייתי באותו חדר, זה נשמע כמו משחק תפיסות מאחורי הגב. זה נגמר בדחיפה שלה די חזקה כי היא עפה איזה שני מטר על משהו שהיה ליד הקיר, מין כוננית קטנה כזאת, שבשלב הזה אני קמתי והתערבתי, ושבנקודה הזאת מוטב להפסיק כי זה הלך רחוק מדי" (ת/27ב' עמ' 3 שור' 68-70 ו-72-79).

כמו כן, אפנה לשאלה ותשובה בעניין דומה ואשר אף הוא, יש בו כדי להשליך וללמד את אופן ראיית הדברים על ידי האם:

"ת. היו להם משחקי בנים כאלה, מכות הדדיות וזה נראה ככה. אני זוכרת כל מיני קטעים שאמרתי לו: אתה פה מגזים, אך אני לא יכולה לשים את האצבע ולומר היה מקרה כזה וכזה" (שם, עמ' 4 שור' 91-94).

כך גם יש להוסיף את התבטאותה בעדותה בפנינו כאשר נשאלה על אירוע ה"עיפרון" או את מה שכינתה "פוזיצית האינסטלטור" שנראה לה "יותר כמו משחק של ילדים, שבסופו יצא משליטה" (עמ' 113 שור' 25-26 לפרו').

התמונה הכללית המצטיירת אינה של אלימות לשמה כמתואר על ידי המתלוננת, אלא, משחק של אב ובתו, שלעיתים הוקצן במידה זו או אחרת הן על ידי המתלוננת והן על ידי הנאשם, וכי האירוע המתואר לעיל היה אירוע יוצא דופן, יחיד שאינו מעיד על הכלל, ואף הוא, בנסיבות יוצאות דופן של התנהגות גסה ובוטה של המתלוננת כלפי הנאשם.

בנסיבות העניין, איני סבור כי יש בתשתית הראייתית שהובאה בפנינו, כדי להביא להרשעת הנאשם בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות. ומשכך, אני סבור כי יש לזכותו גם מעבירות אלה

בסיכומי של דבר, נראה כי יפים לעניינינו דברים שנאמרו בע"פ 4127/94:

"עקרונית די לסנגוריה להצביע על ספק סביר באשמת הנאשם, עולה מניתוח ראיות התביעה, על מנת להביא לזיכוי, ואין זה מחובתה להצביע על הסיבה שבעטיה יכלו עדי התביעה להיות מעוניינים להעליל עלילת שווא על הנאשם, ולא כל שכן אין מחובתה להוכיח במידה משכנעת את קיומו של אותו מניע.

אך כאשר הראיות הן מורכבות, וכאשר ישנן פנים לכאן ולכאן, רק טבעי הוא ששופט, שמתפקידו להכריע בשאלת המהימנות של המתלוננת הקטינה מצד אחד ומהימנות הנאשם מצד שני, ישאל את עצמו מדוע תמצית המתלוננת, שהיתה בעת האירוע כבת 12 שנים, תלונה בלתי נכונה מהסוג הנדון כלפי הנאשם.

גם אז אין על בית המשפט לדרוש הוכחה ודאית בעניין זה בטרם יהנה הנאשם מספק המקון בליבו. מספיק אם יעלה בידי הסנגוריה להצביע על מניע אפשרי, מתקבל על הדעת, העשוי לשמש הסבר למסירת עדות מפלילה שאיננה אמת" (ג'מיל קזמוס נ' מדינת ישראל תקל-על 95(3), 1240).

סופו של דבר, אציע לחברי לזכות הנאשם מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

השופט משה גלעד

אני מסכים.

השופט ד"ר מנחם רניאל

אני מסכים.

הוחלט, כאמור, בחוות דעתו של הנשיא, השופט יוסף אלרון [אב"ד], לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירות

המיוחסות לו בכתב האישום.

אנו מתירים את פרסום הכרעת הדין למעט שם המתלוננת, הנאשם וכל פרט העלול להביא לזיהויים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ד, 03 יולי 2014, במעמד הצדדים.